

Istoria Vilei B

O întâlnire neașteptată

Totul a început într-o seară anostă de decembrie, între Crăciun și Anul Nou. Stăteam în fața rafturilor Bibliotecii Județene și nu mă puteam hotărî cu ce să alung plictiseala ultimelor zile ale anului 1974. Răsfoiam o carte și de-odată aud că cineva mă salută prietenos:

-Salut, Oliver!

-Ciao! Ce surpriză!

Și chiar era o surpriză pentru mine, pentru că cel care m-a salutat era un coleg de școală pe care îl știam de vreo trei ani dar cu care n-am vorbit în acest răstimp mai mult de câteva cuvinte. Știam despre el că e din „B”, că-l cheamă Mircea dar i se zice Micky și că în anul III a luat bătaie de la niște colegi pentru nu știu ce aiureală. Nu prea aveam nimic în comun, în plus mi se părea și puțin cam încrezut.

-Ce carte ți-ai luat? s-a interesat el. Oooooo, dar asta este o carte foarte bună. Sigur o să-ți placă.

Cu această recomandare mi-a fost mai ușor să mă hotărâsc și fiindcă era oricum ora închiderii ne-am grăbit spre ieșire unde se părea că întâlnirea noastră va lua sfârșit.

-Tu unde stai? m-a întrebat el.

-În Laho. Dar tu? i-am întors la rândul meu politetea.

-Oooooo, s-a bucurat el! Dacă nu te superi am să vin cu tine, pentru că în seara asta mă duc la tata, care stă tot pe acolo. Mai exact unde stai?

-Pe Independenței.

-Oooooo, nu se poate! Tata stă pe Memorandului, chiar după colț. Cine știe de câte ori am trecut prin fața casei tale fără să știu că locuiești acolo.

Pentru că tramvaiul șase tocmai trecuse, am căzut de acord să mergem pe jos până în Laho. Nu era frig dar umezeala din aer crea un disconfort destul de mare. Cu toate acestea, conversația cu Micky s-a dovedit a fi mai mult decât agreabilă așa încât atunci când am ajuns în dreptul casei am mers mai departe fără să ne oprim. Abia când am ajuns la colțul străzii Micky și-a dat seama că trecuserăm de casa mea dar l-

am asigurat că-mi făcea plăcere să discut cu el, așa că am mai stat puțin la taifas.

-Nu te-am întrebat ce faci în vacanță. Aș fi vrut să ne mai întâlnim, să mai povestim, dar eu plec în excursia de la Gura Zlata cu Mărgica.

-Oooooo, păi în cazul ăsta vom avea tot timpul să mai stăm de vorbă, și eu vin în excursie, răspunse Micky.

În cele din urmă ne-am luat rămas bun și ne-am urat „La Mulți Ani!”, apoi ne-am văzut fiecare de drum. Într-un fel îmi era ciudă că mi-am făcut un prieten atât de plăcut abia în ultimul an de școală, după ce trei ani abia ne-am salutat. Pe de altă parte mă bucuram că peste câteva zile ne vom revedea în excursie și astfel vom putea relua conversația din această seară.

Revelionul a trecut cu bine, fără pic de zăpadă, dar asta era ceva obișnuit în ultimii ani. Neobișnuit a fost că acela a fost primul Revelion petrecut cu colegii. A fost super, ne-am distrat grozav și în prima zi a anului 1975 abia mi-am revenit. Seara mi-am pregătit bagajul astfel încât a doua zi dimineța să fiu gata de drum.

Speranțe retezate

Deși niciodată nu mă grăbeam să ajung primul la școală, de data asta am ajuns printre primii, imediat după ora șapte, deși plecarea era stabilită abia la opt. Înaintea mea sosiseră doar două fete și profa de Română, Mărgineanțu pe numele ei, dar căreia toată lumea îi zicea Mărgica. Nu de dragul școlii, nici febra excursiei nu m-au făcut să fiu atât de matinal. Eram nerăbdător să mă întâlnesc cu *ea*. Care *ea*? Cu Minerva din anul III, na. Mai simplu, cu Mini! Adevărul este că eram conștient că probabil nu va veni în excursie, deși îmi promisese că va face tot ce e posibil să vină. La ultima scrisoare ce i-am trimis-o înainte de Crăciun nu am primit răspuns, fapt ce l-am pus pe seama poștei, atât de aglomerată de sărbători. Dar eu tot continuam să sper că poate, poate, va veni.

De câte ori apărea cineva de după colț speram să fie *ea*. Dar când ajungea la lumina becului din fața școlii, mi-am dat seama că nu-i... Și pe măsură ce soseau excursioniștii, dezamăgirea mea era tot mai mare.

Curând a sosit și autocarul care urma să ne ducă în Retezat. Era același autocar, condus de același șofer, cu care am colindat țara cu

doar câteva luni în urmă. Astă-vară, în acest autocar m-am lipit prima dată de *ea*, încă din prima zi... Au urmat apoi vreo 2500 de kilometri, de la Timișoara la Tulcea, de la Galați la Suceava, de la Târgu-Mureș înapoi la Timișoara, colindând Delta, Moldova, Ardealul (și Țara Românească, ar zice poetul!)... Eh, ce vremuri...

După ce am ocupat ca din greșeală două locuri în autocar, evident tot locurile din spate, am coborât și mi-am reluat așteptarea, sperând până în ultima clipă într-o minune. Dar n-a fost să fie... În cele din urmă, resemnat, am urcat și eu așteptând să ne urnim din loc. Dar nici asta nu s-a întâmplat prea curând. Deși motorul mormăia de vreo cinci minute, ușile erau închise, noi stăteam în continuare pe loc. Parcă am aștepta pe cineva. Oare...? Poate că *ea* o fi anunțat-o pe Mărgica că întârzie? Altfel de ce n-am plecat încă? Și pe când speranțele mele încep să renască, iată că șoferul deschide ușa din față pe care urcă... Dragoș, băiețelul de patru ani al profei, însoțit de tatăl său. După ce și-a preluat odorul și și-a luat rămas bun de la soț, Mărgica ia microfonul și cu vocea ei fermă întreabă:

-Mai *lipsește* cineva?

-Nuuu! a răspuns gloata, înafară de mine, bineînțeles, care am simțit cum mi se răsucește un cuțit în rană.

-Deci e toată lumea *prezentă*? Domnu' Blându, putem pleca!

Și am plecat. Am părăsit orașul pustiu și am luat-o spre Retezat unde aveam să ne petrecem ultima vacanță. Se pare că lumea era cam obosită pentru că mai toți cucăiau pe scaune. Somnul m-a cuprins și pe mine așa că am ațipit uitând o vreme de marele meu necaz.

Când m-am trezit eram trecuți de Lugoj. De fapt m-a trezit Micky, tipul pe care l-am întâlnit la bibliotecă în urmă cu vreo săptămână.

-De ce stai *singur* aici? m-a întrebat el. Vino mai în față, e un loc liber chiar lângă mine, să mai stăm la povești.

„Și tu, Brutus?!” – mi-am zis în sinea mea – „de abia am schimbat și noi două vorbe și vii să-mi răsucești și tu cuțitul în rană?”. Dar cuvintele astea au rămas nerostite, în schimb, fără prea mult chef, m-am mutat câteva scaune mai în față, să-i fac pe plac.

Peisajul s-a schimbat. Chiar dacă nici aici nu era zăpadă, am lăsat în urmă câmpia nesfârșită și fadă iar în locul ei defilau acum prin fața ochilor noștri dealuri împădurite, mărginite de văi adânci. Și fiindcă

între timp soarele a binevoit să se arate pe cerul senin, Mărgica a propus să facem o scurtă pauză... fiziologică.

Pauza a fost într-adevăr foarte scurtă pentru că deși era soare, era tare frig, mult mai frig decât în fața școlii. Oprirea asta ne-a prins totuși bine pentru că atmosfera s-a încălzit invers proporțional cu frigul de afară și în scurt timp autocarul a fost cuprins de nebunia specifică tineretii. Unii cântau fel de fel de cântece de petrecere și cu cât versurile deveneau mai deochiate, cu atât mai mulți își aduceau contribuția la fondul sonor. Mărgica se făcea că n-aude, fiind preocupată mai degrabă să-l ferească pe Dragoș de ceea ce se cânta în preajma lui.

Între timp Micky nu știe cum a nimerit lângă Nuți și se pare că uitase pentru ce m-a chemat în față. Și fiindcă alături de mine se jucau cărți și mai era nevoie de un jucător, m-am oferit eu. Am jucat așa în dorul Lelii pierzând joc după joc, până ce la un moment dat, partenera mea îmi zice:

-Oliver, eu cred că tu vrei s-o lași pe Nadia să câștige, altfel nu înțeleg cum poți să joci atât de prost, mi-a reproșat coechipiera.

Știi că am greșit la asul ăla, a fost o neatenție. Iartă-mă, te rog! Gata, până aici le-a fost, de acum voi fi atent. Câștigăm tot!

Parcă am jucat ceva mai bine, dar nu pentru mult timp. A urmat un nou popas după care am fost ispitiți să abandonăm cărțile. Ajunseserăm în apropierea Retezatului, care se profila în zare, atrăgându-ne privirile prin măreția lui. Cu toții eram impresionați de peisajul din ce în ce mai sălbatic ce se perinda prin fața ochilor noștri. Toată zăpada ce n-a ajuns la Timișoara a căzut aici. Totul în jur era de un alb imaculat iar drumul șerpuit înainta încet dar sigur spre inima munților. După vreo oră de urcuș continuu în care mergeam cu viteza melcului, drumul s-a terminat în dreptul unui pod și șoferul ne-a anunțat că de aici mai avem doi kilometri pe care trebuie să-i facem pe jos.

Prima seară la Gura Zlata

Am coborât într-o altă lume. Picior de om nu călcase de la ultima ninsoare pe drumul ce-l mai aveam de făcut perpedes. Ne-am luat bagajele și am luat-o încetșor în direcția arătată de șofer. Aveam și două sănii cu noi, foarte folositoare în condițiile date, altfel nu știu ce se făcea

Mărgica cu tona ei de bagaje. Sau mai exact nu știu ce ne făceam noi, băieții cu tona ei de bagaje!

N-aveam rucsac, în schimb sacoșa cu care am venit putea fi cărată ușor pe umeri lăsându-mi mâinile libere. Fără a mai sta pe gânduri, am zbughit-o cât mai repede de acolo, înainte de a fi binecuvântat cu niște plase cu cărți de-ale Mărgicăi. Chiar dacă zăpada era destul de mare și încă virgină după ultima ninsoare, drumul de urmat se putea ghici destul de ușor, fiind însoțit de un râu ale cărui ape curgeau zgomotos la vale. Ajungând la un alt pod am aflat că respectivul râu era chiar Râul Mare, despre care auzisem deja, dar care m-a dezamăgit pentru că nu era chiar atât de mare cât îl recomanda numele.

Eram în formă maximă. Deși mersul prin zăpada este epuizant, mie-mi făcea o deosebită plăcere să strivesc zăpada sub bocanci și să mă afund uneori până la genunchi. Câțiva se țineau voinicește după mine dar ajunși la următorul pod s-au decis să îi aștepte pe ceilalți. Eu am preferat să-mi continui drumul, chiar și de unul singur, grăbit să ajung odată la cabana Gura Zlata unde urma să ne petrecem ultima săptămână din ultima vacanță (știu că mă repet, dar sună atât de frumos încât nu mă pot abține...).

Cum mergeam eu așa de unul singur, deodată mi se pare că aud pași în spatele meu. Mă întorc și o văd pe partenera mea de la jocul de cărți, pe care nici nu știam cum o cheamă fiindcă era dintr-a unsprezecea. M-am oprit și am așteptat să mă ajungă, apoi am continuat drumul împreună.

-Ești din „B”? am întrebat-o numai ca să nu tac.

-Nu, din „A”.

-Îmi pare rău că ai pierdut atunci din cauza mea. N-am fost atent la cărțile ieșite...

-Am și uitat! Nu mă supăr pentru atâta lucru! Nu știi cum se spune: cine pierde la cărți are noroc în *dragoste*!

-Zău?! Bine-ar fi, dar eu nu cred că-i așa!

Până am ajuns la cabană am mai vorbit de una, de alta și am aflat că o cheamă Marcela, dar asta n-are nicio importanță. Eu eram de-a dreptul impresionat de cabana unde urma să ne petrecem ultima vacanță (trebuie să vă obișnuți cu asta...)! Era o cabană adevărată, înconjurată de munți, pe malul stâng al Râului Mare ale cărui ape învolburate curgeau zgomotos la vale. Am urcat cu emoție cele câteva trepte și am

intrat la recepție, dar holul era pustiu. Cum eram plini de zăpadă, am tropăit să ne scuturăm bocancii și hainele și se pare că zgomotul făcut a atras atenția unei femei ce s-a ivit într-o ușă, dând alarma:

-Mihai, coboară că a sosit grupul de la Timișoara!

Dar Mihai nu s-a grăbit să coboare. Mai iuți au fost colegii noștri care n-au întârziat să apară și ei. În câteva minute, cabana s-a umplut de lume, doar Mărgica și cei înhămați la sănii întârziiau să sosească.

În sfârșit apare și Mihai care ne mână pe toți în sala de mese. Între timp a apărut și Mărgica, făcându-și simțită prezența cu un speech prin care ne dădea de înțeles că suntem destul mari încât să nu-i facem probleme și că va face tot ce depinde de ea să ne simțim bine. Orice ai zice, la capitolul ăsta Mărgica era o doamnă!

Fiind ora prânzului ne-am așezat cuminiți la masă, însă fiind lihniți de foame, primele două feluri au dispărut din farfurii de parcă nici n-ar fi fost. Din păcate felul trei lipsea din meniu, ceea ce a fost o mare dezamăgire, cel puțin pentru mine.

După masă a început tărașoiul cu cazarea. Cum mi-era perpendicular cu cine voi sta în cameră, am ieșit în curtea cabanei să contemplan priveliștea. Surprinzător, nu eram singur, Marcela ieșise înaintea mea.

-Ce-ai zice de o plimbare? am ademenit-o eu.

-De acord. Încotro mergem?

-Hai spre baraj!

-E departe?

-Habar n-am, mergem încolo și când ne plictisim ne întoarcem.

Din dreptul cabanei se vedeau urme care duceau în aceeași direcție, semn că mai erau și alți amatori de plimbare care se depărtaseră destul de mult, pentru că nu li se vedeau decât urmele lăsate în zăpadă. O liniște neverosimilă domnea în jurul nostru, doar scrâșnetul zăpezii strivite sub pașii noștri se auzea la intervale regulate. Marcela era sprintenă la mers și de multe ori se abătea din drum căutând vreo potecă ce urca spre înălțimi. Deodată, dinspre versantul stâng s-au auzit câteva pietre ce se rostogoleau de pe stânci. O clipă a înghețat sângele în noi, dar după ce ne-am revenit din prima sperietură am aruncat o privire spre direcția de unde venea zgomotul. Nu mică ne-a fost mirarea, dar cu atât mai plăcută surpriza să vedem - ce-i drept bine camuflata - două capre negre ce se cățăraseră la vreo 50 de metri deasupra noastră țopăind de colo-colo fără să le pese de hăul ce se căsca sub ele.

Pesemne că și Marcela se credea vreo capră neagră, pentru că fără a sta mult pe gânduri începu a se cățăra pe o stâncă, pe partea opusă. Nu părea o încercare dificilă, din câțiva pași urcase vreo trei metri iar eu, neavând ceva mai bun de făcut, am urmat-o. Se pare însă că atât i-a fost. Deși nu vedeam ce obstacol a întâlnit, mi-am dat seama că ar fi mai bine să ne întoarcem. Apăruse însă problemă: piciorul drept îi rămăsese înțepenit într-o fisură a stâncii, iar stângul era suspendat, neavând nici un loc de sprijin stabil. Toate încercările de a găsi o priză pentru piciorul stâng au eșuat. Am încercat s-o sprijin dar nu era suficient pentru a-și putea elibera dreptul din fisura din stâncă ce a devenit o adevărată capcană. Pe măsură ce încerca să se elibereze din strânsoare, se adâncea mai tare. Tocmai când am simțit că intrăm în panică, se aude o voce dinspre drum:

-Da' ce faceți voi acolo?

-Veniți repede că avem nevoie de ajutor!

Fără a sta pe gânduri cei doi porumbei s-au apropiat de noi iar în urma lor au mai apărut alți doi plimbăreți. Primii doi erau din anul IV, Mirela și Endy, ceilalți doi erau probabil din anul III că îi știam numai din vedere, nu știam cum îi cheamă. Cu Mirela am făcut trei ani franceză și engleză, cu Endy am făcut sport și chimie.

Marcela rezista eroinic ținându-se bine cu ambele mâini de stânca ce o ținea captivă de vreo cinci minute dar nu știu cât mai putea rezista în poziția aceea. Dacă își dădea drumul, riscul să-și rupă piciorul prins în fisură era foarte mare. La îndemnul lui Endy m-am poziționat cu umărul sub piciorul ei stâng. Pentru a nu aluneca pe zăpadă băieții mi-au fixat bocancii, sprijinindu-i cu ai lor, dar degeaba: când Marcela a pus piciorul pe umărul meu am crezut că-mi rupe oasele afundându-mă simultan în zăpadă. Norocul meu că am oase zdravene! Având totuși un sprijin sub piciorul stâng, Marcela a încercat să se elibereze din strânsoarea stâncii, dar fără succes. În schimb a reușit să-mi facă o vânătaie zdravănă care mi-a amintit multă vreme de această întâmplare. Atunci îi veni cuiva o idee pe cât se simplă, pe atât de eficientă: fetele au descalț-o pe Marcela de bocancul blocat și în felul acesta a reușit să-și elibereze piciorul și să coboare teafără de pe stâncă, lăsându-și bocancul gaj în strânsoarea muntelui. Nu pentru mult timp însă: din prima încercare Mirela a reușit să-l recupereze fără niciun efort, astfel că Marcela s-a putut încălța.

Operațiunea de salvare fiind încheiată cu succes, le-am mulțumit salvatorilor pe care providența n-i i-a scos în cale și fără a mai pierde timpul, am luat-o iute spre cabană. Pe drum am făcut cunoștință și cu ceilalți doi: Mariana, o puștoaică dintr-a opta care și-a câștigat în scurt timp porecla Pinochio, pentru motive bine-întemeiate dar pe care nu (mi) le amintesc, și Gyuri din anul III.

Se pare că ne-am depărtat destul de mult de cabană fiindcă deși mergeam repejor, cabana se încăpățâna să nu apară de după următoarea curbă, așa cum speram cu toții.

În sfârșit, la numai cincizeci de metri în fața noastră apare minunea de cabană. Între timp se cam întunecase, ferestrele luminate ale cabanei, fumurile ce se înălțau din hornuri, sugerând odăi calde, o făceau să îmi fie și mai dragă.

După ce ne-am scuturat bine de zăpadă am intrat în hol, care era la fel de pustiu ca la sosire, în urmă cu câteva ore. Doar trei bagaje aruncate în mijlocul holului își așteptau stăpânii să le ducă la locul lor. N-a fost greu le să recunoaștem. Erau bagajele băieților, se pare că de cele ale fetelor s-au ocupat alții. De-odată apare o tanti care ne zice:

-Fetele îs cazate în camera trei și băieții la camera B.

Ne-am înhămat la bagaje și mânați de instinct ne-am luat după fete care urcau la etaj, dar aceeași tanti ne-a întors din drum:

-Camera B e în clădirea din curte. Veniți cu mine!

Zicând acestea a deschis o ușă ce dădea în curte, făcându-ne semn spre o construcție ce părea mai degrabă șopron decât clădire de locuit.

-Ușa a doua e camera voastră, acolo unde se vede lumină.

Am luat-o dezamăgiți într-acolo. Nu numai că eram repartizați într-o anexă urâtă dar eram și izolați de colegii noștri ce stăteau în cabana mare. Drept e că și în camera A mai stăteau patru, la fel și în camera C, dar eu unul tot nu mă puteam împăca cu gândul. Plimbare ne-a trebuit, plimbare am căpătat! Resemnat, am deschis ușa și am intrat în camera pe care aveam s-o împărțim următoarea săptămână, ultima săptămână a ultimei vacanțe...

Primul dintre cei cazați acolo era Stelică, din anul IV B, pe care colegii îl alintau cu apelativul Ițic. Având avantajul de a fi ajuns primul, și-a ales patul de lângă soba de teracotă. Eu m-am aruncat pe primul pat ce mi-a ieșit în cale, cel mai apropiat de ușă, Endy și Gyuri au

ocupat cele două paturi de la perete, iar în mijloc a mai rămas un pat gol, transformat ad-hoc în depozit pentru orice.

Cât ne-am preumblat noi prin munți, Ițic nu a stat degeaba: a tăiat lemne, le-a clădit frumos pe lângă sobă și a aprins un foc de toată frumusețea, numai bun să ne alunge frigul ce se instaurase în oasele noastre. În timp ce lumea își aranja lucrurile și-și punea hainele ude la uscat în jurul sobei, eu am dat o fugă până la bar, căci în timp ce stăteam în holul cabanei mi-a venit o idee grozavă. Auzisem că de la întâi ianuarie vodca se va scumpi dramatic, de la 10 lei cât costa la alimentară, la 50 de lei. Prețul afișat aici la bar era de numai 15 lei. Ori n-or fi fost anunțați, ori zvonul ce-l auzisem era doar un fâs însă eu eram hotărât să risc. În scurt timp m-am întors cu o achiziție ce va face senzație printre colegii mei de cameră: o cutie cu șase sticle de Moskovskaya! Vodca aceea cu etichetă verde despre care auzisem că e mai bună decât Stolichnaya (cea cu etichetă roșie) și Wyborowa (etichetă neagră). E drept că m-a costat jumătate din banii cu care venisem la munte, dar chiar a meritat: înainte de a merge la cină, am ciocnit câte un păhărel, nu pentru a ne face poftă de mâncare care era oricum prezentă, ci pentru a ne împrieteni mai repede.

Sala de mese era plină când am ajuns noi. M-am bucurat că Micky mi-a ținut un loc lângă el, așa că aveam ocazia să mai stăm de vorbă.

-Pe unde ai umblat după-masă? m-a întrebat el. Dacă erai aici ne puteam caza împreună, dar așa profa i-a cazat numai pe cei prezenți. Până la urmă în ce cameră ai ajuns?

-În camera B, în clădirea din curte. Nu-mi prea place, dar asta e. Tu?

Și așa am aflat că stă în cameră cu Adi, Dan și Șles. Pe doi din camera B, Ițic și Endy, îi știa că doar erau colegi de clasă, iar Gyuri a prins un loc la masă chiar lângă noi așa că l-a cunoscut și pe al treilea.

Ori a fost foamea mare, ori porțiile mici, ori ambele la un loc, cert este că am terminat de mâncat repede ce ni s-a pus pe masă. Se pare însă că vom mai primi ceva desert pentru că la bucătărie se vedea agitație. În așteptarea desertului am povestit cum ne-am dus pe drum și ce a pățit Marcela. Noroc cu Endy și Gyuri care ne-au sărit în ajutor.

În sfârșit sosește și desertul și odată cu el o mare dezamăgire: desertul era de fapt o ceașcă ce conținea un lichid incolor, inodor și dacă vreți să știți dacă era și insipid va trebui să mai așteptați puțin să se

răcească fiindcă era tare fierbinte. Cum nu ne puteam da seama ce era lichidul din cești, ne-am dat cu presupusul fiecare:

-O fi apa cu care s-a spălat pe jos, și-a dat careva cu părerea.

-Nu se poate - l-a contrazis cineva – în cazul ăsta era mai negru lichidul.

-Așa-i, ai dreptate. În plus ai tu impresia că aici s-a spălat pe jos?

-Atunci ce-o fi?

-O fi apa cu care s-au spălat vasele!

-Păi n-ar trebui să plutească ceva resturi de mâncare prin apă? Dar uite ce limpede e!

-Poate că e apa cu care s-a spălat farfuria ta pe care ai lăsat-o lună, ce resturi ai vrea să plutească?

Neajungând la consens am profitat de prezența uneia din fetele ce ne-au servit cina și am întrebat-o cu tupeu:

-Nu te supăra, ce e chestia asta din cești?

-Ceai rusesc cu sare de lămâie! veni prompt răspunsul.

Băăăăă, cum de nu ne-am gândit la asta?! Numai la ceai rusesc nu ne-am gândit, vai de capul nostru!

Misterul fiind astfel dezlegat, am început să sorbim din cești înainte de a se răci de tot. Acum pot să vă dau și ultimul rezultat al analizelor: insipid nu era, pentru că avea gust de... da' mai bine nu vă zic, poate tocmai ați mâncat.

Mai trebuia lămurit totuși un amănunt important:

-Oare or fi băgat bromură în ceai?

-Bromură? Ce-i aia?

-Păi acolo unde-i tineret așa amestecat, fete și băieți, se băga bromură ca să nu ți se scoale.

-Eu nu beau ceaiul! a sărit Endy ca ars. Dacă vrei îți dau și porția mea, s-a oferit el cu generozitate.

-Mulțam, nu-mi trebuie, l-am refuzat eu. Dă-i lui Ițic că el n-a auzit, poate îl vrea el.

Văzând că toată lumea și-a băut ceaiul, în cele din urmă i-a trecut generozitatea și a băut jumătate de cană, că prima jumătate trecuse deja în pântecul lui Ițic. Am mai fi stat noi la discotecă dar am fost poftiți să ne ducem în camerele noastre că femeia de servicii trebuia să spele pe jos. Așa am aflat că mâine vom avea ciorbă la masă, sau cel puțin

nu vom putea elimina dintre presupunerile noastre apa cu care s-a spălat pe jos. Înainte de a pleca mi-a venit o idee colosală, după părerea mea:

-Mâine am să vă arăt eu cum se servește ceaiul rusesc! Vă invit pe toți la un five o'clock!

-Da' nu-i prea târziu la ora cinci? a întrebat îngrijorată Nuți, o gagică din anul IV B, cea care stătuse la cină lângă Micky.

-Cam e, hai să zicem că five o'clock-ul începe la ora patru. Ok?

Acestea fiind zise, ne-am risipit pe la camerele noastre. Cum necum, ne-am culcat și am adormit cât ai zice... ceai!

Omul de zăpadă

Când m-am trezit a doua zi, ceilalți dormeau încă. Cel puțin asta a fost convingerea mea, însă curând l-am auzit pe Endy răsucindu-se în pat.

-Te-ai trezit? l-am întrebat eu în șoaptă, să nu-i deranjez pe ceilalți.

-Păi! Ție nu ți-e foame?

-Cum naiba să nu-mi fie? Dar îmi e și tare lene! Aș mai dormi puțin.

-Ai văzut că n-or pus bromură în ceai? a constatat Endy fericit.

-De unde știi?

-Eh de unde! M-am uitat sub plapumă!

-Ha, ha, ha, se vede și fără să te uiți sub plapumă!.

-De ce vorbești în șoaptă? se bagă și Ițic în discuție. Nici eu nu dorm!

-Bă, ți s-o sculat? a întrebat Endy.

-Ce să se scoale? a întrebat Ițic nedumerit.

Chiar atunci se deschide ușa și după ce s-a scuturat bine de zăpadă, iaca intră și Gyuri.

-Tu de unde vii la ora asta?

-Mă, am fost să mă cac. Dar dacă nu vă vine tare mai bine să nu mergeți la budă că-i groaznic.

-Ce-i groaznic?

-Buda. Nici un picior nu poți să pui în budă că e plină de căcat. E așa un strat gros de vreo doi centimetri de căcat semi înghețat. Mi s-a făcut greață de mi-a trecut și căcarea și pofta de mâncare.

-Ce bine de tine! Noi murim de foame!

-Păi atunci ce mai stăm? Hai să mergem, poate prindem ceva supliment.

Din doi timpi și trei mișcări ne-am îmbrăcat și ne-am dus la spălător. O fi vara spălător, da' în luna lui Gerar apa era înghețată bocnă. Așa că am amânat spălatul până după micul dejun.

Cum îl recomandă și numele, micul dejun a fost într-adevăr foarte mic. Bineînțeles că nu a lipsit ceaiul rusesc cu sare de lămâie pe care l-am turnat peste câteva felii de pâine, un cubuleț de unt, salam italian (ăsta chiar că a fost bun), ceva brânză și o farfurioară cu gem, totul dispărând repede în burțile noastre. Deși era clar că asta-i tot, nu ne-am grăbit să ieșim decât după ce am văzut că și Soarele s-a ivit de după culmile munților ce ne înconjurau.

Pe la ora zece toți băieții ne-am înșirat pe malul apei să ne spălăm. Era destul de călduț dar mai important era că fetele erau prin preajmă și ne priveau admirativ bicepsii, tricepsii, pectoralii li orice alți mușchi puteau fi expuși vederii, pe care-i frecam de zor cu apă rece pentru a îndepărta clăbucii de săpun. Dacă mi-ar fi zis cineva că mă voi spăla vreodată iarna cu apa rece din râu aș fi zis că-i nebun. Da' uite că am făcut-o și n-am murit. Dimpotrivă, după aceea parcă m-am încălzit mai tare. Drept este că nu era deloc frig, dimpotrivă era o zi neverosimil de călduroasă pentru începutul lui ianuarie, în creierul munților.

Am scos cele două sănii, la care s-a adăugat încă o sanie mare, din parte casei. Câțiva au venit cu schiurile și s-au apucat să bată pârția în spatele cabanei. Țștia cu săniile am făcut și noi un derdeluș și așteptam câte un sfert de oră să ne vină rândul la vreo sanie.

De plictiseală cineva a făcut un om de zăpadă. Apoi încă unul, și încă unul... că doar era destulă zăpadă. Păcat că n-aveam ornamente: câte doi cărbuni, un morcov, o oală și o mătură uzată pentru fiecare omuleț. Dar cine caută găsește și dacă nu găsește improvizează: ultimul omuleț, cel mai pricăjit a avut șansa să fie cel mai împodobit: pentru ochi, nas și urechi am folosit conuri de brad; două bețe înfipite în zăpadă, îndreptate spre cer, în loc de brațe, o cetină de brad înlocuia clasică oală-pălărie cu o năframă verde. Pentru a nu mai fi nicio îndoială că omul de zăpadă este de sex femeiesc, cineva s-a apucat să-i modeleze niște sâni voluptoși.

-Ce faci mă? Las-o fără țate, nu vezi că seamănă cu Cucuveaua!

-Chiar, bă! Parc-ar fi ea!

Mi-aș fi adus cu plăcere contribuția la ruperea țătelor, dar tocmai mi-a venit rândul la sanie. Până am urcat înapoi, omul de zăpadă s-a bucurat de prețuirea călduroasă a unui lichid auriu, oferit cu generozitate de câțiva băieți. Am găsit și eu un loc rămas netratat, aducându-mi contribuția la topirea prematură a omulețului de zăpadă.

-Chiar v-a lăsat pe toți băieții corigenți? întrebă Endy în timp ce scutura ultimii stropi.

-Pe toți ne-o lăsat.

-Cum naiba?

Atât mi-a trebuit. Pe nerăsuflăte i-am povestit cum ne-a umplut pe toți băieții cu trei și patru, cum nu ne-a adus un extemporal la care am fi luat toți zece și cum ne-a mai dat un extemporal cică să ne corectăm notele și noi toți am predat foile goale.

-Știi cum face ea? Scoate o gagică la tablă, îi dă un caiet și îi zice: copiază pe tablă de aici până aici. În timp ce aia scrie pe tablă, ăștia din clasă ne plictisim. Io îi zic un banc lu' Sucă, ăsta râde. Profa îl întreabă: „Gheorghe, ce am spus mai înainte? Stai jos, trei! Florea, tu știi? Stai jos, trei!”.

-În timp ce gagică scria pe tablă aproape toți băieții luam câte un trei, la gagică însă îi dădea zece, că na, e gagică!

-Și la extemporal ce v-a dat de n-ați scris nimic?

-Păi n-am vrut noi să scriem. Așa ne-am înțeles: să dăm foile goale.

-Ce bine că nu facem nimic cu ea! s-a bucurat Endy.

-În clipa aceea a venit o fată care ne-a strigat:

-La ora unu fix se servește prânzul. Haideți la masă!

Era și timpul! Foamete mare se anunță la Gura Zlata.

Five o'clock la ora patru

După ce am prânzit m-am dus imediat în cameră să văd ce face apa de ceai pe care o pusesem la fiert pe teracotă încă de azi dimineață. Nu fierbea încă, așa că am pus ceainicul la loc și am mai pus și câteva lemne pe foc.

Rând pe rând au sosit invitații, ba chiar și câțiva oaspeți nepoftiți ne-au onorat cu prezența. Vreo cincisprezece colegi ne-am strâns în cămăruța noastră, adică aproape jumătate din cei ce veniseră în excursie. Cu toții s-au arătat încântați de comoara ce o aveam ascunsă în comoda

patului: baxul de vodcă cumpărat în ajun. Cu toate astea, cei mai mulți m-au refuzat, așteptând pesemne ora patru, oră la care se servește ceaiul de la ora cinci.

Până la soroc ne-am pus să jucăm cărți. Să nu zică cineva că nouă nu ne place cartea. Cum să nu ne placă, ne plăcea mai ales când se întâlneau așii în aceeași mână sau vreo familie regală însoțită de valet... Jucam la mai multe mese (a se înțelege la mai multe... paturi) iar când ne plictiseam mai schimbam locul, partenerul, jocul, patul...

Timpul s-a strecurat iute pe lângă noi iar eu am uitat de apa de ceai. Doar când l-am văzut pe Ițic că părăsește nervos camera, supărat că a pierdut a nu se știe câta oară la cărți, mi-am amintit de ceainic. Din păcate apa nu fierbea nici acum și atunci am realizat că nu vom bea ceai rusesc cu sare de lămâie decât dacă o mai fi și la cină în meniu... Așa că, cu părere de rău, am aruncat apa care de atâta amar de vreme nu a depășit stagiul de „lălâie”.

Mi-am amintit însă că alcoolul fierbe mai repede și prin urmare am turnat în ceainic o ceașcă de vodcă, am mai adăugat două linguri de zahăr și câteva boabe de piper și am pus amestecul la loc de cinste, înapoi pe teracotă.

După vreo jumătate de oră ușa se deschide cu zgomot iar din spațele ei apare o stivă imensă de lemne umblătoare. Cu greu ne-am dat seama că cel ce le căra în brațe era Ițic, care se pare că și-a revărsat supărarea asupra lemnului din magazie, pe care le-a tăiat cu talent ca să avem ce pune noi pe foc. Supărarea însă nu-i trecuse întru-totul pentru că ne-a zis pe un ton nu tocmai prietenos:

-Mergeți și mai cărați și voi lemne, că am tăiat destule!

După ce am umplut cu lemne soba precum și tot spațiul disponibil de lângă sobă, am aflat cu surprindere (și bucurie în același timp) că se făcuse ora cinei. Fără a mai pierde timpul ne-am repezit la sala de mese luând cu noi toată voia bună din cămăruța noastră, căreia i s-a mai adăugat o bucurie la fel de mare: ninge!

Conform așteptărilor, cina nu ne-a răpit prea mult timp. Am revenit cu toții în camera B unde am continuat mutatul cărților dintr-o mână în alta până târziu în noapte. Rând pe rând goștii¹ au plecat pe la camerele lor. Doar Mirela și Pinochio se pare că n-aveau de gând să plece,

¹ Oaspeții, pentru cei neinițiați

culcușindu-se² în patul lui Endy și al lui Gyuri. Nici Micky n-a mai plecat, instalându-se în patul ce rămăsese neocupat, iar Nuți a constatat că ușa camerei ei era încuiată și nu a vrut să-și deranjeze colegile, așa că a revenit la noi, cuibărindu-se³ lângă Micky.

Cel ce a rămas ultimul în picioare a stins lumina și camera s-a cufundat în beznă. Doar lumina focului din teracotă se strecura prin crăpăturile sobei și pe lângă ușiță, jucând zglobiu pe pereți. Un casetofon acoperea zgomotele de prin paturi cu o muzică diafană, cu acorduri surprinzătoare, care-mi doream să nu se mai termine niciodată. Tare aș fi vrut să știu cine cântă dar acum nu era momentul să întreb. Purtat pe valurile unor sunete uneori neverosimile, alteori pline de mister, am adormit fericit visând că stau la masă cu prietenii sorbind dintr-o ceașcă de ceai...

Stop! Am uitat de vodca fiartă! Am aprins becul spre stupoarea și nemulțumirea celor prezenți și am turnat lichidul din ceainic într-un pahar, iar după ce am fost refuzat nepoliticos de toată lumea, am băut o înghițitură. Vax! Ce porcărie am făcut! Tot alcoolul s-a evaporat, a rămas doar apa îndulcită în care pluteau boabele de piper! S-o bea cine-o vrea, eu mă întorc în patul meu călduț, lăsându-mă purtat din nou pe valuri de aceea muzică mirifică.

E timpul să mergeți și voi la culcare! Noapte bună!

Vila B

Sâmbăta se anunța o zi deosebit de frumoasă. În timp ce Gyuri ne anunța cotele actuale ale căcatului din budă, am văzut prin ușa larg deschisă că întreaga curte era scăldată în lumina agresivă a Soarelui, ce se reflecta cu dărnicie în zăpada proaspăt căzută. În timpul micului dejun cineva a propus să facem un traseu ce începea de pe malul opus al râului, până nici mai mult nici mai puțin la Lacul Zănoaga. Vai, ce bine suna! Auzisem desigur de Lacul Zănoaga și eram fericit că azi voi ajunge acolo să-l văd cu ochii mei.

² Făcându-și culcuș

³ Făcându-și cuib

Ne-am echipat bine (sau cel puțin așa am crezut la vremea aceea), am luat ceva provizii de ronțait și am purces la drum. Peste vreun sfert de oră eram tot în dreptul cabanei dar pe malul drept al râului. În așteptarea întârziatilor am încercat să descifrăm ce scria pe un indicator, care evident îndruma turiștii spre Lacul Zănoaga. Cu greu am deslușit că drumul avea să dureze nici mai mult nici mai puțin cinci ore. Da' ce mi-s cinci ore la optsprezece ani? Înseamnă că dacă facem cinci ore la dus, la întoarcere vom face cu siguranță mai puțin, așa că dacă mai zăbovim câtă pe acolo pe la ora opt am putea fi înapoi, tocmai bine să prindem ultimele resturi ale cinei... Dar ce ne facem că pe aici se întunecă de la ora patru, iar la cinci e beznă în toată regula? Nu-i nicio problemă, ne-au asigurat cei ce păreau să știe mai multe despre traseele montane.

-Bă, cinci ore e timpul pentru boșorogii care umblă cu rucsaci în spinare. Vă zic eu, dacă ne grăbim puțin nu facem mai mult de trei ore până acolo, așa că pe la ora cinci putem fi acasă.

Exact asta doream să auzim și pentru că între timp ne-am întregit trupa am luat-o cu încredere în direcția arătată de indicator. Eram în primul grup din care făcea parte și Marcela. După vreo zece minute am trecut pe lângă o poartă impunătoare, intrarea în Rezervația Științifică Retezat. Evident că poarta era încuiată, dar poteca se strecura prin pădure, pe lângă gardul ce delimita Rezervația. Pentru că drumul începea să urce ușor și fiindcă ultimii au reușit să rămână deja vreo o sută de metri în urmă, ne-am oprit să-i așteptăm. Peste câteva minute eram din nou împreună, dar ultimii veniți au vrut să se odihnească și ei, așa cum făcuserăm și noi în timp ce-i așteptam. La urma urmelor, de vreo zece zile, ziua începuse să se lungească, adăugând zilnic câteva minute, așa că de ce atâta grabă?

Înainte de a purcede iar la drum, suntem ajunși din urmă de doi vânători. Cel puțin asta îi recomanda echipamentul: îmbrăcămintea verde și puștile moștenite pesemne de la străbunii lor ce au luptat în rezbelul de la '77.

Stând la taclale cu ei am aflat că drumul urcă peste 1000 de metri prin pădure, iar acolo sus zăpada are peste un metru și că nu-i făcută nicio potecă iar semnele nu se văd, fiind acoperite de zăpadă. Dar nici zăpada, nici ceața și nici întunericul nu ne puteau abate din drumul nostru. Mereu se găsea câte unul care să găsească un contraargument, așa

că tocmai ne pregăteam s-o luăm din loc când unul mai curios n-are ce face și îi întrebă pe vânători:

-Da' de ce umblați cu pușca? Sunt animale pe aici?

-Sigur că sunt, am văzut din prima zi capre negre și-a amintit Marcela.

-Păi da, îs capre, îs cerbi, îs marmote, îs și urși, lupi, râși. Prin pădure sigur o să vedeți fel de urme... Da' uite și acolo, vedeți? zise unul dintre vânători, arătându-ne cu pușcociul niște urme adânci pe care probabil nu le-am fi băgat de seamă.

-Ăsta-i cerb, ne explică vânătorul. Mai încolo, prin pădure o să vedeți și urme de lupi, ne-a asigurat el.

-Da' cum știm care-i urmă de lup și care e de râs? a întrebat cineva care n-a avut ceva mai bun de făcut.

-Păi urme de râs n-o să prea vedeți, ne-a liniștit unul dintre vânători. Râsul stă ascuns în copac și cum trece ultimul turist dedesubt, haț! Îi sare-n cârcă și-l mușcă de gât. Mori pe loc, nici dracu' nu te mai scapă!

Se făcuse liniște deplină. Nicio replică încurajatoare nu s-a mai auzit dinspre, până mai deunăzi, vitejii mei colegi. Era clar că nimeni n-ar fi vrut să rămână ultimul și să devină prânzul vreunui râs hămesit de foame...

Unii și-au privit ceasul și au constatat că într-adevăr era destul de târziu, n-avem când să facem atâta drum, estimările inițiale fiind mult prea optimiste. Data viitoare va trebui să plecăm mai devreme și să fim mereu cu ochii în sus spre a vedea din timp râsul ucigaș ce ne pândește din înaltul copacilor.

Vânătorii și-au continuat drumul iar noi am mai zăbovit o vreme prin poienița însorită, caftindu-ne cu zăpadă până ce, cu hainele ude, am luat-o spre cabană, fiind mereu cu ochii în patru, pentru cazul în care Doamne fere' brrrr, nici nu vreau să mă gândesc...!

Mergeam alături de Marcela ca măcar unul din noi să scape în caz de atac aerian. Sincer, mizam că râsul o va prefera pe ea, după cum cu siguranță și Marcela spera că mă voi oferi voluntar temutei feline, dar se înșela amarnic. Însă, așa cum v-ați și așteptat desigur, am ajuns înapoi la cabană fără a ne bucura de atenția niciunei sălbăticiuni.

-Ce program ai azi, Oliver? mă întrebă ea în timp ce intram în cabană. Am eu o idee, dar vreau s-o discutăm mai întâi.

Nu aveam nimic de făcut, așa că am stabilit să ne întâlnim chiar acolo, în holul din fața recepției după ce ne schimbăm.

-Acum e aproape unsprezece. La jumate e bine?

-Da, dar dacă întârzii puțin te rog să mă aștepți, am încheiat eu prevăzător.

-Bine, deci ne vedem la jumate!

Schimbatul hainelor mi-a luat doar câteva minute. Am evitat să mă alătur celor ce au început să joace „mimă” ca nu cumva să uit de întâlnirea din fața recepției, așa că atunci când acele ceasornicului erau unul în prelungirea celui alt eram deja prezent la datorie.

În hol erau două fotolii iar între ele o măsuță, numai bune pentru o întâlnire în doi, chiar și dimineața la unsprezece și jumătate.

De abia m-am așezat confortabil într-unul dintre fotolii, că de unde s-a auzit o voce pițigăiată de copil:

-Tu în ce cameră stai?

Nu vedeam pe nimeni, dar era ușor de ghicit cui aparținea vocea, pentru că de două zile am auzit întrebarea asta de sute de mii de ori. Și tot de atâtea ori, aceeași voce, de parcă interesa pe cineva, continua: „eu stau în camera patru!”

-Eu stau în camera patru! (ce v-am zis?). Și odată cu aceste ultime cuvinte, de după o măsuță și-a făcut apariția Dragoș, băiețelul Mărgicăi.

Fiindcă n-am binevoit să răspund în termen legal la întrebare, Dragoș s-a simțit dator să o repete:

-Tu în ce cameră stai?

-În camera B, i-am răspuns eu în speranța că odată satisfăcută curiozitatea își va găsi altă distracție.

-În camera beeee? mă îngână el. Eu stau în camera patru! Apoi continuă târăganat:

-Unuuu, doooooi, treeei, patruuuu, ciiiinci, șaseeee, șapteeeee, oooooopt, nouăăăăă, zece! Camera beeee nici nu există!

-Cum să nu existe? m-am revoltat eu sincer. Ba există!

-Ba nu există!

-Ba da!

-Ba nu!

-Ba da!

-Ba nu!

-Ba da!

-Ba nu!

-Ba da!

-Să mi-o arăți, se arată deodată Dragoș mai conciliant.

-Bineeee, am să ți-o arăt!

-Unde e?

-În curte!

-În curteeee? Arată-mi-o!

N-aveam chef să mă scol din fotoliu. Tot speram să apară Marcela, să mă scape din ghearele micului terorist. „Marcela, haide odată, ce tot faci acolo?! Ai zis că vii la jumate și uite, a trecut o veșnicie și tu n-ai mai apărut! Hai, scapă-mă odată de teroristul ăsta”. Dar Marcela nu apărea, oricât o invocam prin mijloace telepatice. Nu venea și gata.

Între timp Dragoș s-a agățat cu mânuțele de mine începând să tragă, doar-doar m-oi ridica în fotoliu. Văzându-l atât de hotărât, m-am ridicat, m-am îndreptat spre ușa ce dădea în curte și i-am arătat pe partea opusă clădirea unde se găsea camera B.

-Uite-o acolo, a doua ușă, o vezi?

-Aia e camera beeee? se miră Dragoș. Aia e o casă, e casa be!

-Așa e Dragoș m-am arătat înțelegător, e casa B, dacă zici tu. Mai mult, e Vila B.

-Vila beeee? Ce, tu stai în vila beeee?

-Îhî! Îți place?

N-a mai apucat să-mi răspundă. De undeva de la etaj s-a auzit vocea inconfundabilă a Mărgicăi:

-Dragoș! Vino Dragoș la mama! Ne spălăm pe mâini și mergem la masă!

În sfârșit, am scăpat! Acum era rândul Mărgicăi să se descurce cu fiu-su, care n-a iertat-o:

-Mami, ce e aia vilă? E o casă mică și urâtă sau ce e?

În timp ce Dragoș urca treptele, Marcela le cobora.

-Credeam că nu mai vii, am întâmpinat-o eu. Ce voiai să-mi zici?

-Uite, voiam să-ți propun ca după ce mâncăm să urcăm iar pe acolo unde m-am înțepenit în stâncă. Ce zici, vii?

„Dragooooș! Poți să mă întrebi orice, nu mă supăr! Ajutoooooor! Nu mă lăsa Dragoș, te rog, nu mă lăsa singur! Ajutoooooor!”

Am evitat un răspuns clar, dar am profitat de ocazie și i-am propus să vină și ea în camera noastră atât de populată. Se pare că nu asta își

dorea fiindcă și ea a evitat un răspuns ferm. Așa că a rămas să mai vorbim după prânz.

Încet-încet lumea și-a luat locurile la mese, așteptând flămândă (ca de obicei) servirea mesei. De undeva din apropiere se aude un glas pițigăiat de copil:

-Tu în ce cameră stai?

-În camera B, răspunse Micky cu bunăvoință.

-Camera beeee? se miră Dragoș. Poate vrei să spui în vila be!

-Da, în Vila B, e Micky de acord. Chiar sună foarte bine Vila B.

Cum toți cei din Vila B stăteam împreună la masă, în câteva minute Dragoș a aflat care sunt toți locuitorii camerei cu cea mai mare densitate pe metrul pătrat și implicit pe pat, arătându-se tare fericit. Noroc că Mărgica avea treabă cu nevasta cabanierului care nu știu ce încerca să-i explice. Dar eram sigur că va afla de la micuțul terorist cât de mulți ne înghesuim în biata cămăruță!

După ce am prânzit, Marcela a reluat propunerea de a ieși la o plimbare. Zăpada ce se așternuse după ultima ninsoare era însă mult mai mare decât în ziua în care am sosit. Asta a și fost argumentul pe care m-am bazat când i-am zis că nu e cazul să încercăm ceea ce n-am reușit în condiții mult mai bune. Se pare că am fost convingător fiindcă în după-amiaza aceea a venit și ea să petreacă cu noi.

Am lăsat cărțile deoparte și am continuat jocul de „mimă” început de câțiva dimineața, după cafeala cu zăpadă.

„Mima” este un joc captivant care ne-a prins pe toți în mrejele sale. Pe măsură ce jucam am introdus fel de fel de reguli, apoi ne-am împărțit în două echipe: cei dinspre sobă și restul lumii, printre resturi aflându-mă și eu. Una din echipe alegea un cuvânt în mare taină, pe care îl șoptea la urechea unui adversar care trebuia să mimeze echipei sale cuvântul respectiv, fără a scoate niciun sunet. În timp ce unul mima, echipa adversă avea dreptul să bruiete, adică să-și inducă adversarii în eroare făcând aluzii despre cât de bine sau cât de prost mimează respectivul sau cât de fraieri sunt ghicitorii.

Orișicât ne-am bruiat unii pe ceilalți, de fiecare dată cuvântul era ghicit în cele din urmă, așa că scorul a rămas 0-0.

-V-ați gândit la un cuvânt? au întrebat „sobarii”.

-Da. Cine mimează de la voi?

Se scoală Endy, care mimase deja printre primii.

-Tu ai mai mimat odată, să vină unul care n-a mai mimat.

După obișnuita ciondăneală stabilim indubitabil că singurul care nu mimase încă era Ițic.

-Eu nu mimez, zice Ițic. Nu știu să mimez.

-Nu mimezi, nu-i bai, e 1-0 pentru noi!

-Hai bă Ițic, mimează, ce-i așa de greu, sar ai lui să-l convingă. Toată lumea a mimat, hai treci să-ți zică cuvântul.

În cele din urmă Ițic a cedat. A venit spre noi să afle cuvântul ce-l avea de mimat.

-Hai că-i ușor, imediat îl mimezi, l-am încurajat noi, cu scopul de a nu auzi adversarii ce i se șoptea lui Ițic la ureche.

După ce a aflat cuvântul, Ițic a rămas preț de câteva zeci de secunde nemișcat.

-Atenție! Ițic mimează deja, am început noi bruiajul.

-Mimezi? l-au întrebat ai săi.

-Nu, răspunse Ițic cu sinceritate.

-N-ai voie să vorbești, am sărit noi ca arși. Gata, 1-0 pentru noi.

Până la urmă am trecut cu vederea, nu de alta, dar voiam să-l vedem pe Ițic mimând...

-Ai înțeles cuvântul?

Ițic dă din cap afirmativ.

-Dar știi ce înseamnă?

După o scurtă șovăire, răspunde negativ. Suntem de acord să-i explicăm ce înseamnă. În timp ce Nuți îl lămurește pe Ițic, ne-am dat seama că într-adevăr nu știuse ce înseamnă, fiindcă abia acum tenul său măsliniu a devenit dintr-odată purpuriu, roșind până în vârful urechilor.

-Eu nu mimez asta, decretă Ițic.

-Era vorba că jucăm fără cuvinte porcoase, au încercat ai săi să-i ia apărarea.

-Nu-i porcos, e din DEX, am ripostat noi.

-Atunci trebuie să mimezi, au sărit și ai săi cu gura. Vrei să câștigi ăștia?

-Eu nu mimez nimic, nu vreau să mai joc prostia asta, n-aveți decât să pierdeți, treaba voastră, lăsați-mă-n pace!

Oricât a încercat toată lumea să-l convingă să mimeze, Ițic nu și nu. Și ca să scape de noi, și-a îmbrăcat puloverul și a plecat trântind ușa cu furie.

-E 1-0 pentru noi! am strigat noi bucuroși.

Adversarii însă nu se lasă. Vor să mimeze altcineva în locul lui Ițic. Hm, ar fi păcat să risipim cuvântul propus fără ca cineva să-l mimeze. Am acceptat, așa că Endy și-a plecat urechea spre Nuți care i-a șoptit cuvântul ce a provocat supărarea lui Ițic.

Fără a sta prea mult pe gânduri, Endy a unit vârful arătătorului cu vârful degetului mare de la mâna stângă, apoi, a încercat să treacă prin cercul astfel format degetul mijlociu al mâinii drepte, moment în care adversarii au și început să-și dea cu părerea:

-Ce faci, fuți?

Endy a dat din cap afirmativ. Dar degetul întâmpină o rezistență invizibilă și nu poate trece prin gaură...

-E virgină? se aude altă întrebare.

Același gest afirmativ. În clipa aceea degetul mijlociu a răzbit, iar Endy a afișat o mină foarte satisfăcută, insistând în același timp asupra găurii ce s-a lăsat penetrată.

-Himen? a mai încercat careva.

-Ăsta e!

-Bravo, mă! Ați avut noroc cu Endy care se pricepe la chestii de astea. Ce a fost atât de greu de mimat?

A urmat Mirela din echipa noastră care s-a descurcat la fel de bine. Așa că scorul a rămas același ca și în urmă cu câteva ore: 0-0.

Între timp se făcuse ora la care se servește cina. În timp ce ne pregăteam să ne ducem în sala de mese, ușa se deschide cu zgomot iar din spatele ei apare o stivă imensă de lemne umblătoare. De data asta l-am recunoscut imediat pe Ițic, care ne-a lăsat și nouă câteva brațe de lemne de cărat, ca și în seara precedentă.

În timp ce căram lemnele, cineva a remarcat:

-Băiat bun Ițic ăsta. Când se supără, sparge lemnele și în locul nostru.

Din aceea zi, Ițic n-a mai avut parte de după-amiezi liniștite...

Cina a fost parcă și mai săracă decât de obicei. Sau poate mi s-a părut mie, pentru că nu-mi plac tăiței cu griș și nici după compotul de prune nu mă prea dau în vânt. Dar vorba aceea: foamea este cel mai bun bucătar, așa că am înfulecat tăiței și compotul cu o poftă nebună de parcă n-aș fi mâncat de când mi-s.

După cină am continuat cu mima schimbând însă echipele. În timp ce lumea mima de zor, eu m-am dus la râu să mă spăl aducându-mi și un rând de țoale curate cu mine. Mai erau și alții pe acolo, da' numai băieți așa că lipsea motivația de a ne dezbrăca pentru a ne etala bicepșii. Unii îndrăzneți s-au dezbrăcat însă de tot, spălându-și părțile intime cu apa rece ca gheața care numai printr-o minune mai era curgătoare.

M-am gândit că dacă alții pot, pot și eu. Totuși, am luat-o mai ușurel, începând prin a mă spăla pe dinți, urmând să fac cunoștință cu apa în porții mici, mici de sus în jos.

Era o noapte neagră, fără lună, fără stele, iar luminile cabanei nu ajungeau până la noi. Zgomotul apei ce curgea iute la vale acoperea pașii și vorbele noastre. Și cu toate acestea, la un moment dat, pe malul opus s-a auzit un răget sau răcnet, oricum un sunet îngrozitor de sinistru însoțit de niște pleoscăituri prin apă. În clipa următoare toți vitejii am abandonat scăldatul nocturn, repezindu-ne spre cea mai apropiată intrare în cabană. Rând pe rând cădeau recordurile naționale, europene și mondiale la alergări pe distanțe scurte, care au rămas însă neomologate pentru că noi fugeam ca niște fricoși, nu alergam ca sportivii. Eu m-am trezit fugind cu textilele într-o mână și periuța și pasta de dinți în cealaltă mână iar căpăcelul de la pasta de dinți l-am ținut în gură să nu-l pierd.

Am ajuns teferi între zidurile cabanei, pe care o simțeam în aceste clipe ca pe o adevărată fortăreață. Ne întrebam ce s-a auzit, ce ne-a speriat în halul ăsta, tocmai pe noi, cei mai viteji dintre urmașii dacilor și romanilor la un loc, fără a găsi niciun răspuns. Cu toții am auzit ceva, nu se știe prea bine ce, dar nimeni n-a văzut nimic. Bineînțeles că poveștile vânătorilor despre râși ne-au dus cu gândul la temutul carnivor, dar totul se rezuma la presupuneri. Orice ar fi fost, era clar că s-a terminat cu baia în această seară și probabil că nici serile viitoare niciunul dintre noi nu va mai risca să se depărteze de cabană.

În câteva minute, cu toții au dispărut pe la camerele lor. Se pare că eram singurul locatar al Vilei B care s-a aflat pe malul râului, fiindcă am rămas singur în holul cabanei. Dinspre Vila B răzbeau râsete și voie bună, iar eu rămăsesem izolat aici, despărțit de toate acestea de cei douăzeci de metri ce trebuiau parcurși prin bezna din curte. Am deschis ușa, hotărât să îmi valorific viteza și agilitatea, să înșel vigilența fiarelor

ce mă pândesc de pe acoperișul cabanei, lăsându-le cu buzele umflate, să se sfâșie de ciudă între ele.

Chiar în clipa aceea s-a petrecut ceva neașteptat. Ușa Vilei B s-a deschis și Pinochio a ieșit, îndreptându-se agale, fără nicio teamă, spre mine. Mi-a înghețat sângele în vine, căci era clar ca bezna nopții că Pinochio n-avea să mai ajungă de partea astalaltă a curții, unde o așteptam eu. Îmi părea foarte rău pentru ea mai ales că n-am avut măcar un aparat de fotografiat pentru a immortaliza momentul atacului.

Să tot fi fost la trei metri de mine când m-a văzut așteptând-o în prag.

-Ce-i cu tine? De ce ești atât de palid? m-a întrebat ea, în timp ce intra în cabană.

-Palid? Eu? Nuuu, cred că ți se pare, din cauza luminii. Da' ce faci aici?

-Am venit să-mi iau ceva din bagaje, m-a lămurit ea.

-Dacă nu stai mult, te aștept și mergem împreună.

-Bine, stau doar două minute.

N-a stat două minute. Nici măcar un minut n-a stat. În zece secunde a și fost înapoi, spre disperarea mea pe care am încercat s-o ascund cu un gest galant, ultimul desigur. Fie ce-o fi, măcar unul din noi să scape spre a povesti posterității (adică vouă) despre întâmplarea tragică din această seară de groază.

Ce s-o mai lungim atâta? Devreme ce eu vă scriu aceste rânduri, e clar că nu pe mine m-a atacat fiara. Cum Pinochio n-a trezit poftele fiarei venind spre cabană, a fost lăsată în pace și la înapoiere. Așa că am ajuns cu bine printre locatarii Vilei B care tocmai terminaseră de ghicit zicala „unde dai și unde crapă” (fără nicio aluzie la Ițic, bineînțeles). Ne-am reintegrat echipelor, apoi am trecut de la proverbe și zicături, la titluri de filme, citate celebre dar oricât ne-am străduit să găsim cuvinte sau fraze „încuietoare”, scorul a rămas 0-0 până ce am simțit cum ne pică ochii în gură de somn.

Ne-am culcat târziu în noapte, atunci când pe alte meleaguri cocoșii dau semnalul de trezire. Limbile de foc ce jucau pe pereți și muzica din casetofon au întregit atmosfera ce ne deschidea drumul către lumea viselor, însoțiți de cuvinte complicate, bruiaje, silabe, semne, „prin părți”, „fără de astea!”, „mai aveți un minut!”, „cine vine la rând?”, „iarăși eu?”, „tu în ce cameră stai?” și hohote de... râs!

Baia de duminică

Compotul de prune din ajun s-a dovedit a fi un ghid excelent pentru bolurile alimentare care de vreo trei zile n-au găsit drumul spre ieșirea aparatului digestiv. De abia se luminase de zi că am și simțit nevoia să părăsesc confortul Vilei B înainte ca nevoia să devină urgență. M-am îmbrăcat așadar și cu sulul de hârtie igienică sub braț am luat-o spre pădure, spre locurile pe care ni le recomandă Gyuri de câte ori prezenta cotele stratului de căcat semi înghețat din budă.

Ninsoarea se oprise, soarele se pregătea să-și arunce primele sulite peste crestele munților. Eu îmi croiam drum urcând fără încetare prin zăpada virgină care de-a lungul lizierei pădurii nu era prea mare. Din când în când aruncam o privire în urmă să văd dacă m-am depărtat suficient. Apoi continuam să urc până ce în sfârșit m-am considerat în deplină siguranță.

Un amănunt mi-a atras însă atenția: de la o vreme, urmele lăsate de bocancul stâng aveau o culoare maronie. O gravă bănuială îmi încolțise în minte și pentru a mă convinge că nu mă înșel m-am aplecat să miros una din urmele colorate, adulmecând-o cu grijă, ca pe o eprubetă ce conține vreo substanță necunoscută. Se pare că mă înșelasem fiindcă nu am simțit niciun miros, sau poate nasul meu o fi fost înfundat?

În sfârșit, nu mai aveam timp de pierdut pentru că la stația terminus a labirintului digestiv călătorii deveniseră zgomotoși amenințând să forțeze ieșirea, cu sau fără voia mea. Așa că am renunțat la pretenția de a găsi un loc mai ferit și le-am făcut pe plac, eliberându-i cu plăcere în țâța naturii, așa cum ne recomandase același Gyuri.

Totul a durat mai puțin de treizeci de secunde, inclusiv acoperirea locului cu pricina cu un bulgăre pe care l-am zămislit în timp ce mă „spălam” pe mâini cu zăpadă. Acum puteam să mă concentrez asupra culorii maronii a urmelor lăsate de bocancul stâng. Am revenit până în locul unde se vedea prima pată de culoare. Am privit cu atenție și mi-am dat seama că într-adevăr am avut dreptate: nasul meu era înfundat. "Futu-i!" *awfp mvcwp* mi-a scăpat involuntar printre dinți. Dar mi-am dat repede una peste gură, că Doamne ferește, dacă m-ar fi auzit cineva? Da' cine să mă audă în pustietățile alea?! Mi-am dat una și peste mână în timp ce scriam – după cum se vede - că dacă Doamne ferește ajunge

vreun fraier până aici cu cititul!? Da' care o fi ăla care n-are nimic mai bun de făcut?

Misterul fiind dezlegat, am început să frec bocancul stâng de zăpadă dar degeaba, talpa nu se lăsa curățată atât de ușor de pasta maronie. Am coborât iute până la râu, pe malul căruia erau pietre și nisip. Cu cât îmi curățam mai bine bocancul, cu atât mai mult mi se desfundă nasul: tot mirosul pe care nu l-am simțit la început mi-a invadat nările și se părea că s-a cuibărit acolo pentru totdeauna. În cele din urmă mi-am zis: fie ce-o fi, asta e! Mi-am amintit însă că aveam la mine și ustensilele pentru spălat pe dinți. În pofida frigului și a apei reci ca gheața, mi-am frecat sârguincios dinții cu „Super Cristal” și spre bucuria mea, mirosul de care mă temusem a dispărut ca prin minune.

În drum spre Vila B am simțit dinspre cabană un miros insistent de ceapă prăjită. Gura începuse să-mi lase apă, iar mâțele rămase fără activitate începuseră și ele să chiorăie de foame. Am deschis ușa fără a-i menaja pe ceilalți locatari pregătindu-mă să dau trezirea, dar se vede că am ajuns prea târziu: cu toții erau treji.

-Ce miroase așa? întrebă Nuți, adu-mecând aerul proaspăt ce a pătruns odată cu mine în încăpere.

-Nimic, m-am grăbit eu s-o liniștesc. Eu nu simt nimic!

-Și eu simt ceva, a confirmat Mirela. Cred că e miros de ceapă prăjită!

Mi s-a luat un bolovan de pe inimă. Mulțumesc frumos Mirela, ce ușurare!

-Haideți la masă că mor de foame!

Și fără a aștepta vreo reacție, am șters-o iute spre sala de mese lăsând fetele să-și testeze simțul mirosului cât le va face poftă.

În timpul mesei le-am povestit colocatarilor din Vila B pățania colectivă de aseară, cum ne-am speriat de o fiară pe care nici măcar nu am văzut-o dar având ferma convingere că feroasa fiară era râsul de care pomeniseră vânătorii. Spre surprinderea mea, în loc ca lumea să izbucnească în râs, cineva a venit cu ideea - și cu toții au fost de acord - că după trei zile, puțină apă caldă pe la părțile intime nu dăunează nimănui. Prin urmare am stabilit ca după-amiaza zilei de duminică va fi dedicată acestui nobil scop. Descoperisem mai demult un lighean mare pe care l-am curățat cu zăpadă și l-am dat spre folosință comună

tuturor locatarilor Vilei B, apa aveam s-o încălzim la aragazul din bucătărie iar apa rece direct din Râul Mare.

La ora trei, cei din a doua tură am adus două găleți cu apă rece și una cu apă fierbinte după care ne-am retras în sala de mese încercând să frecăm menta vreo două ore până ne-o veni rândul.

După nici jumătate de oră apare Pinochio să ne spună că fetele au terminat și acum e rândul nostru.

-Mariana⁴, sigur nu ne trombonești? Nu ne face să dăm năvală peste fete și să le găsim în costumul Evei.

După ce ne-a asigurat că toate fetele sunt îmbăiate și gata ferchezuite, am bătut sfioși la ușă așteptând încuviințarea să intrăm. Dar după ce am pătruns în Vila B, devenită dintr-o dată baie comună, nu ne-a venit a crede ce ne-a fost dat să vedem: fetele erau într-adevăr frumos îmbrăcate cu haine curate, că doar era duminică!

Acum a venit rândul nostru. Deci. Trebuie să ne organizăm. Întâi: cine aduce gălețile cu apă? Dacă nu se oferă nimeni, tragem la sorti. Buuuuun! În al doilea rând, fiecare se spală într-o singură apă ca să ajungă la toți. Buuuuun! În al treilea rând, ne spălăm cu lumina stinsă. Buuuuun! Fiecare aruncă apa din lighean dar tot cu lumina stinsă și spală ligheanul cu zăpadă. Buuuuun! În sfârșit am tras la sorti ordinea în care ne vine rândul la spălat. Buuuuun! Bun pe naiba, eu voi fi ultimul, expus riscului să rămân fără apă caldă. Asta e!

Acum e momentul să trecem la fapte. Cei pe care a picat măgăreața s-au dus după gălețile cu apă, primul și-a potrivit apa în ligheanul așezat pe un taburet precum și toate cele de trebuință, s-a spălat iute pe față, brațe, subrațe apoi a pus ligheanul pe jos după care s-a făcut beznă. De undeva din mijlocul camerei se auzeau pleoscăituri iar de jur-împrejur se puneau fel de fel de întrebări insinuante la care nefericitul spălător nu știa cum să riposteze de teamă ca nu cumva vreunul curios să aprindă lumina. După ce pleoscăiturile au luat sfârșit și după ce s-a șters temeinic și s-a îmbrăcat frumos, a deschis ușa, a aruncat apa din lighean, l-a spălat, apoi l-a așezat la locul lui pe taburet, iar în cele din urmă, vizibil satisfăcut, respectivul striga:

-Următorul!

⁴ Evident că habar n-avea că i se spune Pinochio

Astfel au decurs primele patru spălări. Ultimul eram eu dar temerea că voi rămâne fără apă caldă nu s-a adevărat. Am repetat ritualul descris mai sus dar baș când am terminat de pleoscăit și mă pregăteam să mă șterg se aprinde o lanternă.

-Stinge, mă, lumina am strigat furios în vreme ce toată lumea se holba curioasă la mine făcând fel de fel de aluzii deochiate.

-Lumina e stinsă, despre lanterne nu s-a stabilit nicio regulă s-a auzit o voce din bezna camerei.

Atunci am înțeles că cel ce aprinsese lanterna era nimeni altul decât Micky. Doar după ce l-am amenințat că îi torn apa pe cap a stins lanterna, asigurând astfel încheierea cu succes a ultimei îmbăieri din această duminică, chiar ultima îmbăiere din ultima excursie, din ultima vacanță...

La sfat cu muzele

După cum se știe, luna nici iarba nu crește. Cu atât mai puțin în creierul munților, la început de ianuarie. Oricât m-am străduit să găsesc ceva demn de a fi redat aici, nu am găsit. De aceea am invocat muzele, pe cele mai bune muze din câte există, rugându-le să mă scoată din impas.

După o scurtă consfătuire, muza-muzelor mi-a comunicat sfatul lor:

-În condițiile date, cel mai bine este să le dai o pauză.

-Cui să dau pauză? Nu înțeleg.

-Cititorilor, evident.

-Bine, bine, dar ce explicație să le dau? Un motiv, ceva...

-Bagă și tu textul ăla că luna nici iarba nu crește, bla, bla, bla.

-Dar asta am scris deja!

-Foarte bine, ești băiat isteț. Dar fii atent, va trebui să continui cu ceva trăsnet, ca să compensezi golul ăsta. Hai, baftă! Acum trebuie să plecăm că mai sunt și alți nefericiți care au nevoie de ajutorul nostru.

Eu am încercat. Dacă nici muzele n-au avut inspirație, asta e. Sunteți liberi până marți când vin...

Trei ceasuri rele

Marti, primul ceas rău a fost imediat după micul dejun. Eram pe platoul de deasupra cabanei pentru a profita de zăpada ce căzuse în ultimele zile. Unii se dădeau pe schiuri, alții cu sania, cei mai mulți se băteau cu zăpada albă și pufoasă. Deodată, fără niciun motiv serios, unul dintre schiori a făcut un giumbușluc și a căzut pe pârție cât a fost el de lung. Și a fost tare lung pentru că era voleibalist, pe numele său Cornel Dobrician. Amu, că a căzut nu era mare bai, dar început a țipa ca din gură de șarpe, atrăgând atenția tuturor celor de față. După ce l-am chestionat asupra locului unde-l doare mai tare am primit și răspunsul demn de un viteaz urmaș al lui Decebal și Traian:

-Mă doare-n cur!

Cu cheștiile astea nu e de glumit. Pe loc s-au oferit câțiva colegi să-l ia pe sus și să-l trântescă cu grijă pe primul pat din Vila B. Acolo i s-au acordat și primele îngrijiri medicale, după ce toate gagicele au părăsit incinta pentru că omul nu glumise: chiar s-a tras puțin în țeapă.

Întâmplarea asta ne-a făcut să mutăm cartierul general în sala de mese, în așteptarea prânzului. De câteva zile, la primul etaj se auzeau fel de fel de zgomote însoțite de exclamații de bucurie sau de necaz pe care nu ni le puteam explica nicicum. Aceleași zgomote se auzeau și acum dar deodată au fost întrerupte de vocea nevestei lui nea Mihai care a dat semnalul că a sunat și al doilea ceas rău din marțea asta. Cu atât mai mult cu cât s-a auzit și glasul Mărgicăi, supărată foc cum nu mi-a fost dat s-o văd sau aud vreodată.

Evident, s-au găsit câteva iscoade care au dat o raită pe la catul superior iar la întoarcere ne-au lămurit ce s-a întâmplat. De câteva zile, Natașa și Mihaela din camera opt s-au apucat de sport. Mai exact au lipit o țintă pe ușă, apoi, pe rând aruncau cu un cuțit balșoi cu intenția de a-l înfige în țintă. De cele mai multe ori cuțitul cădea pe jos, dar se întâmpla din ce în ce mai des să se înfigă în ușă, ceea ce era însoțit de chiuituri de bucurie. Atât de mult și-au îmbunătățit combatantele precizia aruncărilor încât în ușă s-a căscat o gaură suficient de mare încât să bagi palma prin ea.

Trecând pe acolo, cabaniera a pornit scandalul iar Mărgica nu putea să stea nici ea deoparte. Vorbe grele se aruncau dintr-o parte în alta în vreme ce noi tăceam mâlc pentru a nu rata nicio replică. În cele din urmă, liniștea s-a așternut peste tot. Nici musca nu s-a mai auzit, cu atât mai puțin acele zgomote și chicote din camera de deasupra.

În timpul prânzului atmosfera a fost încărcată iar după ce s-a servit desertul Mărgica s-a ridicat în picioare și cu o voce gravă ne-a anunțat:

-Tovarăși, nu pleacă nimeni la cameră pentru că avem de discutat ceva important.

Așa cum e lesne de anticipat, discuția a fost un monolog al Mărgicăi. Deși eram adunați grămadă în jurul ei, vocea ei se auzea cu siguranță în toată cabana. Pe scurt, am fost informați ceea ce știam deja de la iscoadele noastre. Ceea ce nu știam însă era că nea Mihai era decis să ne reclame la Inspectoratul Școlar, cu consecințe grave pentru toată lumea: pentru fetele din camera 8, pentru toți cei prezenți, pentru școală și nu în ultimul rând pentru Mărgica însăși. Apoi, reducând decibelii, ne-a chemat mai aproape, vorbind aproape în șoaptă:

-Trebuie să găsim o metodă să le arătăm că ce s-a întâmplat a fost un accident și că suntem tineri educați și responsabili. Nicio grijă, că și noi avem destule motive de nemulțumire, începând cu masa și terminând cu toaletele. Vă rog totuși să vă gândiți ce am putea face ca să le schimbăm impresia. Să plecăm de aici cu fruntea sus, ca să putem reveni oricând fără să ne fie rușine.

Atunci a început primul brainstorming veritabil la care am luat parte, în timpul căruia s-au făcut fel de fel de propuneri care mai de care mai interesante. În cele din urmă, Mărgica a decis:

-Felicitări! Văd că aveți idei și sunt convinsă că le puteți pune în practică. Acum organizați-vă pe echipe și pregătiți-vă să puneți ideile în aplicare. Apoi către nefericitele eroine ale acestei zile de pomină:

-Mihaela, Mariana⁵! Am venit să ne simțim bine, să ne distrăm și să ne relaxăm. Uităm ce a fost. Împreună rezolvăm problema. Gata cu smiorcăiala, hai la treabă!

Inutil să spun că Vila B era cea mai mare și mai mixtă echipă dintre toate echipele. Ne-am retras așadar în camera noastră, am pus lemne pe foc, l-am lăsat pe Ițic să-și facă damblaua spărgând lemne și ne-am apucat de al doilea brainstorming pe ziua de azi. A fost greu până ne-am pus de acord asupra primului cuvânt cheie: T***U⁶. Al doilea cuvânt cheie, C*****A⁷, a venit de la sine. Urma să mai stabilim

⁵ Mariana zisă Natașa Susracinskaya, dar nu știu de ce

⁶ *EATR*

⁷ *UCUVEAU*

R*****E⁸, S*****L⁹ și T****L¹⁰. Să mă iertați că scriu eliptic, dar fiind vorba de o surpriză nu pot să divulg niciun amănunt. Aveți răbdare până mâine când ne vom da în spectacol pentru... *Îmblânzirea Scorpiei*.

Când să plecăm la cină a venit și Ițic cu supărarea consumată și cu misiunea îndeplinită dar de data asta fără lemne. Știa că nu mai avem unde le depozita așa că le-a lăsat acolo. Decât să le ia alții, mai bine am luat eu și Gyuri câte un braț și le-am dus la camera 4, lăsând-o pe Mărgica fără cuvinte, nemaicontenind să ne laude pentru gestul făcut. Atât de copleșiți am fost încât am uitat să destăinuim amănuntul că nu noi le-am spart, ci Ițic...

După cină am revenit iute la treabă. Am R*****T¹¹ de zeci de ori, am mai schimbat una, alta, apoi ne-am culcat cu gândul la ce-o mai fi mâine. Uite-așa, al treilea ceas rău n-a mai ajuns marți pe la noi...

Seară de vis

Toată dimineața am petrecut-o cu ultimele detalii ale surprizei. Cu toții eram entuziasmați de ceea ce puseserăm la cale, fiecare și-a luat misiunea în serios. Cu discreție am mai cerut câteva ustensile de care aveam nevoie de pe la colegii din alte camere, fără a le da de bănuț la ce le vom folosi. Ultimele retușuri și R*****A¹² finală le-am făcut imediat după masa de prânz.

În pofida încercării Mărgicăi să-i îmbuneze pe cabanieri, atmosfera era în continuare încordată astfel că surprizele pe care le-am pregătit gazdelor erau probabil singura cale de împăcare.

Înainte de a ne ridica de la masă, Mărgica l-a chemat pe nea Mihai și pe un ton împăciuitoare, chiar prietenesc, l-a invitat împreună cu tot personalul să fie oaspeții noștri în seara aceasta. Ultima seară, țineți minte, din ultima vacanță din viața de licean!

În sfârșit, pe la ora șapte a sunat adunarea în sala de mese. Gazdele, vreo cinci la număr, erau deja prezente, așezate la loc de cinste,

⁸ *OLURIL*

⁹ *CENARIU*

¹⁰ *EXTU*

¹¹ *EPETA*

¹² *EPETIȚI*

lângă Mărgica. După ce a sosit toată lumea, Mărgica a ținut un scurt speech mobilizator, prin care își cerea scuze în numele nostru pentru neplăcerea creată și mulțumindu-le gazdelor pentru că au dat curs invitației noastre, cu speranța că le va face plăcere să petreacă seara alături de noi... Apoi a dat startul lăsându-l pe Cornel Dobrician să prezinte ce va să urmeze...

Primele care au intrat în „scenă” au fost chiar Mihaela și Natașa, reprezentantele camerei 8, care a cauzat tot scandalul. Știam că fetele au o voce plăcută pentru că le mai auzisem cântând cu diferite ocazii, dar de data asta s-au întrecut pe sine. Aplauzele îndelungate și bine-meritate le-au răsplătit reprezentația.

Apoi Dobri l-a poftit pe Șles, pe numele său din buletin Schlesinger. A venit în fața asistenței, a făcut o plecăciune elegantă de care nu-l credeam în stare, apoi a zis:

-Vă mai amintiți care a fost prima poezie pe care ați învățat-o la grădiniță? Hai, curaj! Care-i poezia cea mai cunoscută printre copiii de la grădi? Daaaaa, așa! „Cățeluș cu părul creț”. Cu toții o știți, este? Dar niciodată n-ați auzit-o așa... Pentru început am să vă arăt cum învață copiii poezia în Oltenia. Și zicând asta, s-a pus pe cântat „M-a făcut mama oltean” cu versurile „Cățelușului”. Ascultați aici și cântați și voi, bineînțeles dacă nu va aude nimeni!

*Cățeluș cu părul creț, măăăăi,
Fură raaața din coteț, măi,
El se jură că n-o fură
Dar l-am prins cu rața-n gură
Și cu ou-n buzunar
Hai la Sfatul Popular, măi Leano!*

Din Oltenia cățelușul a început turul României și a poposit în Moldova, unde se auzea astfel:

*Cățeluuuuuuuș cu părul cre-eț
Fură rața din cote-eeeeț,
Cățeluuuuuuuș cu părul cre-eț
Fură rața din cote-eeeeț,
El se jură că n-o fură*

*Dar l-am prins cu rața-n gu-răăăă!
Și cu ou-n buzuna-aar
Hai la Sfatul Popula-aar!*

Ați recunoscut linia melodică a „Trandafirului de la Moldova”...!
De aici trecem în Maramu’, ia ascultați:

*Căteee-luș cu păruuuul creț,
Căteee-luș cu păruuuul creț,
Fuuuu-ră rața din co-oteț,
Fură rața din co-oteț.
El se juuu-ră că n-ooo fură
El se juuu-ră că n-ooo fură
Daaar l-am prins cu rața-n gură-ăăă!
Dar l-aam prins cu rața-n gură!
Și cu ou-n buzuuu-nar,
Și cu ou-n buzuuu-nar,
Hai la Sfatul Popu-laaar!
Hai la sfatul Popuuu-lar!*

Mai vreți?

Daaaa!

Din Maramu’ Cățelușul a ajuns în... Ungaria:

*Că-țeluș, că-țeluș, cățeluș cu părul creț,
Furăăă rața din co-oteț!
El se jură, el se jură că n-ooo fură
Dar l-am prins, dar l-am prins cu rațaaa-n gură
Și cu-n ou în buzunar
Haaaai la Sfa-tul Po-puuu-lar!*

Ca să nu o mai lungesc atâta, voi sări peste Germania și Italia și aterizăm direct în Franța. Hai că Marseilleza o știe tot prostul așa că: unu, doi, trei... și!

*Căte-luș cu pă-rul cree-eeț,
Fură ra-țaaaa din coteț!*

*El se jură că nu o fură
Dar l-am prins cu rața în gură
Și cu oo-oul în buzunar
Hai la Sfaaaa-tul Popu-laaar!*

Șles a fost răsplătit cu aplauze furtunoase și binemeritate în timp ce se retrăgea făcând reverențe asistentei. Ia te uită ce talente se ascund printre noi...!

-Urmează surpriza pregătită de camera B, a anunțat Cornel.

-Nu e camera B, e Vila B, l-a corectat Dragoș care era numai ochi și urechi.

Conform scenariului am aranjat scaunele două câte două, locatarii „Vilei B” așezându-se cu fața spre „public”, mai puțin Nuți care era absentă. Toți cei de față erau curioși să vadă ce surpriză am pregătit dar noiăștia șapte de pe scaune păream că n-avem nimic în cap. Asta până în clipa în care s-a deschis ușa prin care a intrat o femeie pipernicită ce purta pe cap o perucă bine legată sub bărbie cu un batic verde, pe toate degetele îi sclipeau câte două-trei inele, iar sub braț purta un carton mare pe care se putea citi: „Catalog”, iar noi ne-am ridicat prompt în picioare.

-Bună ziuuuua! a salutat nou-intrata.

-Bună ziuuuua, am răspuns noi plictisiți.

-Asta-i Cucuveaua! a sărit Mărgica și toată lumea a început să râdă cu hohote.

Atât de bine își juca Nuți rolul încât era greu să nu recunoști personajul: o profă nu tocmai iubită de elevi, în special de băieți...

-Ia să vedeeeeeem, ce am avut de pregătit pentru azi? Dașcău!

-Ne-ați adus extemporalele alea? a sărit cineva în ajutorul lui Micky.

-Nu, că n-am avut timp să le corectez...

-Dar ați promis că le corecțați sâmbătă! De două luni nu le-ați adus!

-Am fost plecată din oraș... știți că unchiul meu e antrenor la Poli și m-a rugat să-l duc cu Skodița mea la Petroșani că el are rău de auto-car.

-Ați fost la meciul lui Poli? am sărit noi entuziasmați.

-Da... vai să vedeți ce am pățit... a nins de sâmbătă seara acolo și s-a pus ceva zăpadă... Seara când ne-am culcat era atâta – și Nuți a

depărtat puțin două degete. Iar dimineața când ne-am sculat era atâta! Și zicând acestea Nuți își depărtă palmele sugerând ceva... barosan!

Râsetele tuturor au acoperit-o pe Nuți, care a continuat imperturbabilă:

-Liniște! Liniște! Ia scoateți voi o foaie de hârtie...

-Da' avem destule note! - am protestat noi.

-Hai, lăsați asta, scrieți-vă numele și data de astăzi...

-Păi n-ați zis că n-aveți timp de corectat extemporale?!

-Nici n-am înțeles prea bine, ați zis că ne mai arătați odată...

-Liniște! Bine, bine... vă mai arăt odată că știu că în capul vostru e un *ahos!*

-Un ce? Poate un *haos?! Da, așa e! Ne-ați umplut capetele de ahoși!*

O legătură de chei folosită de Endy în loc de clopoțel a început a zdrăngăni, semn că ora se terminase, implicit și spectacolul nostru. Aproape de una singură, Nuți a dus greul surprizei pe care „Vila B” pregătit-o timp de două zile. Am fost cu toții încântați că totul a mers super, dar mai ales ne-am simțit oarecum răzbunați pentru acele extemporale pe care profa nu le-a mai adus niciodată. La sfârșitul trimestrului întâi, toți băieții din clasa mea am rămas corijenți. Pentru mulți prima și ultima corijență din viața de elev, în preludiul ultimei vacanțe din viața de licean...

Dar surprizele nu s-au încheiat aici. A urmat cina, la care fetele din celelalte camere și-au adus contribuția pregătind câteva bunătăți după care ne-am lins pe degete atât de... mică era porția ce ne-a revenit! Nea Mihai s-a simțit, și cu acordul nevastei a pus pe fiecare masă câte o sticlă de vin, din partea casei. Ce mult îmi place cum sună cuvintele astea: „din partea casei!” Păcat că mesele erau luuuungi, așa că o sticlă se împărțea la vreo zece persoane.

Mărgica a ținut un speech emoționant, încât până și nevasta lui nea Mihai era gata-gata să dea apă la șoareci. În cele din urmă s-a șters cu buretele peste toate supărările din ultimele zile și ca semn de supremă mulțumire ni s-a permis să facem discotecă în sala de mese și să stăm cât vom fi în stare.

Lecția de șah

Micky și-a adus casetofonul și casetele iar mesele și scaunele au fost împinse la perete pentru a face loc ringului de dans. Nici n-am băgat de seamă când au dispărut Mărgica și micuțul Dragoș, Nea Mihai și nevasta, ospătarele... Rămăși numai noi, a început distracția. În cerc sau perechi-perechi, dansam fără ostentare, trăgându-ne sufletul doar când trebuia schimbată caseta.

De la o vreme nu mă dezlipeam de Marcela și nici ea de mine. Dansam așa, uitând de tot și de toate. Ea și-a lăsat ușurel capul pe umărul meu. Același umăr pe care cu numai câteva zile în urmă a călcat zdravăn cu bocancul în încercarea de a se elibera din strânsoarea stâncii în care și-a prins piciorul. Ne sprijineam tainic unul de altul și la fiecare pas aveam senzația că plutim din ce în ce mai ușor. Timpul aproape că dispăruse dintre noi, doar bătăile inimii erau din ce în ce mai dese în timp ce pașii erau din ce în ce mai rari...

-Îți place? mi-a șoptit ea în ureche, într-un târziu.

-Da!... i-am întors eu șoapta tainică după ce am prelungit suspansul câteva clipe.

Doamne, păi cum să nu-mi placă? Părul ei moale îl simțeam ca pe un balsam universal. Nici ne se compară cu bocancul ce mi-a strivit umărul în prima seară.

-E Santana. „Black Magic Woman”, a adăugat Marcela.

-Da, da!

-Mă bucur că și ție îți place Santana, continuă ea.

Ce? Asta-i tot? Că-i place Santana sau cum naiba l-o fi chemând e ok... dar cum rămâne cu îmbrățișarea noastră, cu căpșorul ei lăsat pe umărul meu (care încă mă mai durea, fie vorba între noi...)? Cum rămâne cu păru-i atât de moale, cu respirația noastră ce se rărise parcă pentru a prelungi aceea stare de vis, cum rămâne cu inimile ce și-au sincronizat bătăile? Cum rămâne cu atmosfera feerică din jurul nostru, la care casetofonul lui Micky își aducea contribuția decisivă? Ha!?

*„Got a black magic woman,
I've got a black magic woman...”*

Marcela nu era „black” deloc, și nici „magic” nu prea era, iar „woman” nici atât. Recitind ce am scris câteva rânduri mai sus îmi dau seama că am greșit: „căpșorul ei” este evident prea puțin spus: Marcela

avea un cap ca lumea, bine proporționat cu trupul pe care făuritorul l-a zămislit fără a se zgârci la materia primă dar și fără a o risipi, ce-i drept. Părul lung și mătăsos de culoarea pădurii de fag toamna când cade prima brumă se revarsă generos precum armurile cavalerilor de odinioară. Iar ochii ei, ei bine când te privea cu ochii ei mari și albaștri, ba nu, mari și verzi, mai exact mari și de culoarea smaraldului, erai pierdut: nu aveai nicio scăpare. Iar dacă îndrăzneai să o privești fix în ochii ei cei mari vedeai, oglindindu-se nu doar Parisul, Londra sau New Yorkul ci îți vedeai trecutul, prezentul și viitorul.

Nasul Marcelei era de fapt un năsuc bine dimensionat și cu asta am spus tot ce trebuia spus despre partea centrală a feței.

Vai, dar buzele... Buzele-i chiar merită o atenție aparte... Începând cu culoarea de un roșu pe cât de natural, pe atât de viu, continuând cu consistența, căci buzele-i erau ferme dar și moi în același timp, ascunzând două șiruri de dinți generoși ce ieșeau la iveală de câte ori zâmbea. Și cum la provocat zâmbete, uneori chiar hohote de râs, mă pricepeam de minune, fața Marcelei era toată numai un zâmbet.

Melodia pe care o îndrăgeam atât de mult părea să-mi fie aliat de nădejde în seara aceasta. Armonii neverosimile se revărsau continuu din difuzorul casetofonului, mereu proaspete, scriind mereu un nou început... Și totuși... într-un târziu am recunoscut acordurile finale, care și ele păreau că nu se mai sfârșesc. Și totuși s-au sfârșit...

Căpșorul i s-a ridicat la fel de lin precum îl lăsase pe umăr, strânsoarea brațelor a încetat, trupurile s-au îndepărtat iar pentru o clipă privirile ni s-au întâlnit în întuneric. În ochii noștri se putea citi regretul dar ce anume regretam nu scria. Din fericire Santana nu a lipsit decât o clipă, revenind cu armonii noi, de care nu ne mai puteam sătura.

O vreme n-am mai găsit nimic de spus. Preferam să visez cu ochii deschiși că plutim alături prin sala de mese, la nesfârșit... De-odată nu știu ce-mi veni și-am întreat-o șoptindu-i în ureche:

-Știi să joci șah?

-Nu, îmi răspunse ea oarecum surprinsă de întrebare. Tu știi?

-Da, știu... dacă vrei, te învăț... Vrei?

-Da, sigur că vreau, zise ea. E greu?

-Nu e greu deloc, ai să vezi... uite, să-ți explic: pe o tablă cu 64 de pătrățele dispuse în opt linii și opt coloane, fiecare jucător are câte opt Pioni, așezați pe prima linie... două Turnuri așezate în capetele liniei a

doua... doi Căluți care stau lângă Turnuri... doi Nebuni care stau lângă Căluți... iar la mijloc, stau Regina și Regele!

-Regina și Regele! Ce frumos! Mai departe, cum se joacă?

-Pionii fac câte un pas înainte, uite-așa, Turele pot străbate toată tabla înainte, înapoi, la stânga, la dreapta... și de fiecare dată exemplificam plimbându-mi degetele pe spatele ei, desenând traseele pe care se plimbau piesele... Căluții sar așa... hop-țop! iar Nebunii merg de-a curmezișul până ajung... tot mai aproape de sâni deja striviți de-atâta apropiere...

Apoi am tăcut. Urmează Regina... Ce poate face cea mai puternică piesă de pe tabla de șah? Vă zic eu: Marii Maeștri o sacrifică la momentul oportun. Iar ea, Regina, se lasă sacrificată pentru Regele ei. Sacrificiul meu a constat în a renunța la strânsoarea brațelor pentru a găsi o breșă pe unde să-mi pot strecura nestingherit mâinile pe sub tricoul Marceli. Ultima redută, sutienul, a fost depășită fără efort, dar greul abia acum începea. În clipele următoare m-au trecut toate sudorile dar nu mai puteam da niciun pas înapoi... sacrificiul Reginei trebuie concretizat mai ales că adversarul a rămas fără apărare. Degetele-mi căutau febrile butonul roșu, știți voi care, care odată cucerit aduce cu sine victoria.

Dar Regele? Ce face Regele? Cum ce face? Regele este cea mai importantă piesă de pe tabla de șah (și nu numai). Prin sacrificiul Reginei, Regele devine tot mai puternic, tot mai măreț. S-a ridicat în vârful picioarelor pentru a se convinge că bătălia e câștigată întru gloria eternă. Chiar dacă Marcela nu era, așa cum am mai spus-o, nici black, nici magic, și nici woman nu era, era mai mult de atât: era aici, captivă în brațele mele...

Vă amintiți de cele trei ceasuri rele de marți? Până la urmă n-au fost decât două. Al treilea ceas rău de marți a venit cu câteva zeci de ore întârziere. Fără jenă, ceasul cel rău și-a anunțat prezența prin liniștea ce s-a așternut dintr-o dată, urmată de acel „clanc” pe care îl face mecanismul casetofonului când ajunge la capătul casetei, punând capăt celei mai romantice lecții de șah din toate timpurile.

-Cât o fi ceasul? a întrebat cineva.

-E trecut de ora trei. Mai stăm?

Răspunsul era dat demult. Într-o clipă toată lumea a dispărut, cu Marcela cu tot. Am mai rămas câțiva care am tras mesele la locul lor

pentru că asta a fost singura condiție pusă de gazde. Micky și-a adunat casetofonul și casetele și înainte de a se stinge lumina felinarelor, am aruncat o ultimă privire spre sala de mese. Nu-mi venea să cred că asta a fost ultima seară din ultima vacanță petrecută la cabana Gura Zlata...

Când am deschis ușa am avut parte de o surpriză neplăcută. Ploua. N-aș fi crezut că e posibil ca la început de ianuarie să plouă în creierul munților. Și totuși ploua. Am străbătut curtea în fugă, apoi am intrat, poate pentru ultima dată în „Vila B” care ne devenise atât de dragă...

Ne-am culcat fără a mai aprinde lumina pentru a nu-i deranja pe cei ce dormeau demult. Fiindcă nimeni nu mai pusese lemne pe foc, se pare că acesta se stinsese, așa că n-am mai avut parte de spectacolul flăcărilor ce dănuiau maiestuos pe pereți. Și casetofonul lui Micky a rămas tăcut în aceea noapte, așa că Moș Ene, care ne-a așteptat cu răbdare a trecut în grabă pe la fiecare dintre noi, făcându-și treaba cu pricepere. Ultimul somn, din ultima noapte, din ultima vacanță...

Retragere fără torțe

Preferăți finalurile lacrimogene? Sau poate finalurile rusești la care конец фильма apare înainte de a înțelege ceva din acțiune? Sau preferăți finalul baroc, care oferă răspunsuri detaliate tuturor întrebărilor pe care vi le-ați pus pe parcurs?

Ei bine, final lacrimogen nu-s în stare să compun. Vă pot sfătui doar să tăiați o ceapă și să vă bucurați plângând de unul singur până vă trece.

Finalul rusesc e chiar aici. Dacă optați pentru acest final, nu citiți mai departe.

Șmecherilor! N-ați rezistat tentației și v-ați uitat cu coada ochiului să vedeți ce sunteți pe cale să pierdeți! Hm, sper să nu regretați, deși premisele sunt destul de sumbre.

Vă amintiți? Aseară ploua. De fapt, azi-noapte ploua. De fapt, ploua azi dimineață. Și când ne-am trezit pentru ultima dată în Vila B, evident, ploua. Mărunt, ce-i drept, dar ploua. Teracota era rece, la fel și atmosfera din cameră. Nici Gyuri n-a catadicsit să părăsească confortul de sub pătura caldă pentru a prezenta cotele semi înghețate din budă. Nici măcar de prezența sau absența bromurii din ceaiul rusesc cu sare de lămâie nu ne mai păsa.

În cele din urmă, nu știu cum am ajuns în sala de mese la micul dejun. Era târziu, aproape ora zece. Ceaiul rusesc din căni se răcise cu sarea de lămâie cu tot. Am înfulecat fără niciun chef jumările de ouă, reci și ele, ne-am uns pita cu dulceață uitându-ne nedumeriți unii la alții și întrebându-ne unde au dispărut ultimele zile ale ultimei vacanțe?

La o masă stătea stingher un om care îmi părea cunoscut. Îl priveam insistent încercând să-mi amintesc de unde-l știu. Misterul avea să-l dezlege în mod brutal, Mărgica:

-La ce oră plecăm, domnu' Blându?

Abia atunci l-am recunoscut. Atunci am văzut și autocarul parcat în fața cabanei, gata de drum, pregătit să ne răpească din lumea noastră pe care abia o cuceriserăm și să ne ducă iar acasă...

Ora de răgaz ce ne-a oferit-o domnul Blându a trecut într-o clipă. La unsprezece fix, glasul Mărgicăi, ferm ca de obicei, despica liniștea din autocar (dacă nu punem la socoteală torsul motorului):

-Toată lumea e prezentă?

Și fără a mai aștepta confirmarea care întârzia să vină a dispus:

-Putem pleca!

Și am plecat. În liniște. Fără cântece, fără voie bună, doar cu gândurile noastre. Altă dată am fi cântat...

*„La revedere, tabără dragă,
De tine ne leagă, atâtea amintiri,
Rămâi cu bine, munte sau mare,
Acum la plecare, noi îți mulțumim!
Și promitem că la anul iar venim!”*

La anul? Oare ce va mai fi până la anul? Știu, va fi bacul, admiterea, apoi armata... Ce sinistru sună! Nuuu, nu va fi nicio armată! Trebuie să scap cumva! Dar dacă? Nu, asta în niciun caz! Nu rămân eu pe toamnă că așa vrea Cucuveaua, nu, nu! Asta ar mai lipsi! Exclus!

Încet-încet, în față, atmosfera s-a mai destins puțin. Cineva a dat tonul la cântece și chiar dacă la început am rămas tăcut, când am trecut la repertoriul lui Poli, n-am mai putut sta deoparte, uitând gândurile negre undeva prin meandrele întortocheate ale Râului Mare. N-am uitat-o însă pe Cucuveaua, despre care se zvonea că se va mărita în curând cu Petre, așa că i-am dedicat o cântare specifică:

*„Cucuveaua se mărită,
E nuntă-n PeADe!
Dar cine-i fericitul?
Rămâne un mister!”*

La Deva profit de răgazul de o oră pentru relaxare și intru la o alimentară.

-De care vodcă aveți? mă interesez eu, curios să aflu cât valorează „averea” mea din bagaj.

-De niciun fel. Poate primim săptămâna viitoare.

-E adevărat că s-a scumpit?

-Da. Aia rusească-i 25, aia poloneză 20.

Eh, nu-i chiar 50 sticla, da' tot am câștigat ceva. Am băgat 90 de lei și acum am 125. Nu-i rău. Numai să am grijă să nu sparg vreo sticlă.

Înainte de a pleca spre Timișoara, Mărgica ne dă o veste neașteptată:

-V-am promis că voi avea grijă să recuperăm tot ce am plătit și nu am beneficiat. Banii nu puteau să-i restituie, în schimb am primit în compensație conserve de pateu, câte opt pentru fiecare. Vă rog să veniți pe rând să le luați!

Locatarii Vilei B au primit o cutie cu șaiszeci de conserve și încă patru conserve pe lângă. Fiindcă locuiam cel mai aproape de școală, măgăreața a căzut pe mine, trezindu-mă în sacoșă cu 64 de conserve pe lângă cele cinci sticle de vodcă. Urma ca în fiecare zi să aduc câteva conserve să le mâncăm împreună în pauza mare, până se va termina stocul.

Am ajuns cu bine acasă. Apoi a început semestrul doi (ultimul, nu-i așa?), cu minunatele zile în care ne reîntâlneam în fiecare pauză mare și înfulecam pită cu pateu. Doar Gyuri întârzia mereu dar i se trecea cu vederea pentru că la începutul fiecărei pauze mari dădea fuga în piață de unde se întorcea cu câțiva castraveți murați pe care cică îi primea pe de-a ficea de la un moș ce-l simpatiza.

Bacul a trecut cu bine, admiterea a trecut și ea. Singurul care a intrat la facultă din prima a fost Ițic. Nuți a fost și ea prima, dar prima de sub linie, iar Mirela, Endy, Micky și cu mine, ne-am felicitat reciproc că n-am avut... ghinionul lui Nuți!

Anii au trecut. În cele din urmă fiecare dintre noi a știut cum să înșele vigilența portarului și a intrat la câte o facultă. Eu am scăpat de oaste respectând tradiția familiei, în care niciun bărbat n-a îmbrăcat vreodată uniforma militară.

Prieteniile legate în Vila B au rămas la fel de strânse și astăzi, mai ales că nucleul Vilei B, adică Endy, Gyuri, Micky și cu mine, la sugestia lui Micky am pus bazele selectului club Panda Wira la care au aderat pe rând și alții de aceeași teapă, Club care mai dăinuie și astăzi deși mulți pandawirezi s-au răspândit în lumea largă. Amintirea acelor zile minunate ne va uni pentru totdeauna destinele.

Aici ar trebui să mă opresc, dar mai am o veste pentru cititori: de fapt două vești, una bună și una rea. Ba nu, e o singură veste totuși. Dar pentru unii dintre cititori va fi rea, pentru alții va fi bună.

V-ați plictisit de povestirile mele și abia așteptați să întoarceți ultima filă ca să vă duceți la culcare? Aveți ghinion!

V-au plăcut într-atât de mult încât sunteți în stare să renunțați la orice telenovelă, oricât de captivantă ar fi, pentru a afla continuarea acestor povestiri?

Aveți noroc!

Vestea ce am să v-o dau este că v-am cam fraierit! O fi fost ea ultima vacanță, dar este vorba despre ultima vacanță de iarnă! Și mai mult de-atât, ultima vacanță de iarnă din viața de licean! De-ați ști voi câte vacanțe mai urmează, ați trece sigur în cealaltă tabără! Dar acum e prea târziu. Cealaltă tabără tocmai s-a dus la culcare.

Și totuși n-am terminat. Barocul impune eliminarea tuturor petelor albe, și mai avem destule din păcate.

Presat de examenele ce băteau la ușă, timpul dedicat lui Mini era din ce în ce mai scurt, până n-a mai rămas nimic iar pe Marcela am uitat-o de tot. Mini a terminat liceul la un an după mine, a intrat la Electronică, apoi s-a măritat și după terminarea facultății s-a mutat la Craiova. Din când în când mai aflu câte ceva despre ea de la sora ei... Mino(dora). Apoi s-a așternut o lungă tăcere. Dar, după trei decenii, într-o zi însoțită de primăvară, primesc un email care m-a bulversat:

*„Îți mai amintești de mine?
Mini”*

Dacă-mi amintesc de tine, Mini? Doamne, ce întrebare! Bineînțele că-mi amintesc. Îmi amintesc chiar și unde scria „*Only Mini*”!

Peste vreun an ne-am revăzut la școală, atunci când promoția ei aniversa 30 de ani de la absolvire, apoi am ieșit la un suc. Era aproape neschimbată: același zâmbet melancolic ascunzând parcă o taină ce nu o va împărtăși niciodată, nimănui. Ne priveam în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

-La ce te gândești? a îndrăznit ea într-un târziu.

-Mă întrebam ce se întâmpla oare dacă veneai atunci în tabăra din Retezat.

A zâmbit, apoi mi-a răspuns:

-Dacă veneam la Gura Zlata? Cred că azi nu eram aici împreună, atât de... fericiți!

Datoria față de finalul baroc încă nu s-a stins. S-a stins însă Mirela, la scurt timp după ce a devenit mămică. O boală necruțătoare a răpit-o familiei și prietenilor în floarea vieții.

Ajunsă la o vârstă venerabilă, recent s-a stins și Mărgica. Zeci de generații de elevi îi datorează în bună măsură statutul pe care l-au dobândit în societate, căci în fiecare din cei ce am trecut prin mâna ei a sădit un grăunte din personalitatea ei atât de complexă. Nici nu pot concepe ca aceste pagini să nu fie dedicate memorie celei ce ne-a format ca oameni, profa noastră de Literatură Română, Dorina Mărgineanțu.

Nici în acest loc nu mă pot opri. Mai am o ultimă datorie față de finalul baroc. Aș fi dat orice pe lume ca aceste rânduri să nu fi fost scrise niciodată. Dar voi ați ales finalul baroc, și nu știu de ce.

În același an, Cucuveaua s-a măritat, iar peste alți doi ani a dat naștere unui băiețel deosebit de reușit, Arthur. Grație lui Arthur, următoarele generații de băieți s-au bucurat de simpatia profei, în timp ce colegele lor au simțit ce înseamnă reversul medaliei. Și toate s-ar fi putut încheia aici, dacă într-o noapte blestemată Arthur nu și-ar fi pierdut viața într-un accident de mașină, la puțin timp după ce împlinise 18 ani. O soarta cumplită pentru părinții săi, care l-au iubit atât de mult.

Unii vor spune că așa a pedepsit-o Țala de Sus pentru răutatea cu care îi trata pe băieți, apoi și pe fete. Oare numai atâta îl duce capul pe Boșorog? Să aplice astfel de pedepse disproportionale? Boșorogul nu a aflat că noi ne-am făcut singuri dreptate? Când i-am legat conserve de Skodiță, pe care le-a tras după mașină prin toată piața Lahovari, când

am adaptat bancuri și i-am dedicat cântece deloc măgulitoare profei? Astea toate ar fi fost de ajuns pentru ce ne-a făcut și nouă și altora. Însă pentru judecata lui, Boșorogul e demn de disprețul meu, pe veci.

Tare mă tem că finalul baroc a devenit lacrimogen. Îmi pare rău. Chiar nu mă credeam în stare. De acum încolo promit să mă abțin.

5000 de cuvinte

Endy, Micky, Cornel¹³, Mirela, Dan, Șles, Gyuri, Mihaela, Adi, Nuți, Olivu, Dragoș, Mărgica

¹³ Cornel Șipețan

*Dan, Mirela, Mihaela, Adi, Mariana, Mircea,
Endy*

Dan, Gyuri, Mihaela și Dragoș călare, Adi, Nuți și Mirela

Mirela¹⁴, Șles, Gyuri, Olivu, Micky,

¹⁴ Cei bolduiți sunt locatarii Vilei B

*Dan, Mihaela, Mariana (nu **Pinochio!**¹⁵), Adi, Cornel,
Nuți*

¹⁵ Unde o fi fost Pinochio? Ițic sigur spârgea lemne!